

an 9091.19

www.libtool.com.cn

Harvard College Library

FROM THE FUND IN MEMORY OF
Henry Wadsworth Longfellow

BEQUEATHED BY HIS DAUGHTER
Alice M. Longfellow

MDCCCCXXIX

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

ANDRAS AFFÄRER

LUSTSPEL I FYRA AKTER

AF

GUSTAF AF GEIJERSTAM

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Scanned 9090.19

**HARVARD COLLEGE LIBRARY
LONGFELLOW FUND**

Feb. 24, 1982

www.libtool.com.cn

P E R S O N E R:

Brukspatron OLOF BURRING, riksdagsman.

LOVISA, hans hustru.

AXEL NORDIN, notarie i verken.

Fru KLARA LUND, änka.

Fru EVA LIND.

LAMBERT BRAUN, medicine kandidat.

LOUISE TORELL.

Fru SANDBERG.

LOTTA, hennes tjänstflicka.

Händelsen spelar på ett inackorderingsställe i Stockholm i våra dagar.

STOCKHOLM

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1908

FÖRSTA AKTEN.

Samlingsrummet på ett inackorderingsställe, utmärkt genom en viss andra klassens lyx. I fonden dörr. Till höger och vänster två dörrar. Till höger schäslong med bord. Till vänster bord med emmor och en stol bakom bordet. I fonden, där dörren står något åt ena sidan, en soffa för två. Midt på golvet en »du-och-jag-soffa». Lampor tända. Gungstol. Piano.

SCEN 1.

När ridån går upp, sitta FRU LIND och BRAUN i »du-och-jag-soffan». FRU LUND och NORDIN i påtaglig öm tête-à-tête i den bakre soffan. FRU SANDBERG och LOUISE i hvar sin emma. LOTTA, som bjudit de öfriga kaffe, står just och bjuder FRU SANDBERG.

FRU SANDBERG (*talar med Louise när ridån går upp*). Det är min princip, ser Louise. Alla mina gäster ä' här, som om de voro hemma hos sig.

LOUISE. Det är också det allra treffligaste.

FRU SANDBERG. Herr Nordin, vet ni hvad klockan är?

NORDIN (*far upp*). Hva'falls?

(*Fru Lind och Braun skratta.*)

FRU SANDBERG. Jag frågar hvad klockan är?

FRU LUND. Den är precis tio minuter öfver fem.

NORDIN. Precis tio minuter öfver fem (*sätter sig igen*). Hvad var det ni sa'? Var ni så olycklig?

FRU LUND. Ja, ser ni, när gamle Lund lefde —
(*de samtala hviskande*).

FRU SANDBERG. Ja, kunde jag inte tro det. Skynda dig ut, Lotta, och laga, så att brukspatrons rum blir i ordning.

LOTTA (*i det horilgår*). Jaha, frun.

FRU SANDBERG (*till Louise*). Kära Louise! Du ser så ledsen ut, hvad tänker du på?

LOUISE. Jag? På ingenting, tant.

FRU SANDBERG. Ja ja, gamla tant förstår nog ändå. — Men hvad var det, jag ville säga? Oj oj oj! Jag är så trött i min gamla rygg. Jag har borstat och dammat och fejat hela dagen. För en brukspatron må du tro, och en brukspatron som är riksdagsman. (*De samtala hviskande*.)

FRU LIND (*skrattar*). Ni är rolig.

BRAUN. Finns det ett lättare sätt att vara rolig än när man talar illa om sina medmänniskor?

FRU LIND. Det har ni rätt i. Det roar mig obeskrifligt. Isynnerhet när en herre talar illa om ett fruntimmer.

BRAUN. Precis, hvad jag tänkte säga.

FRU LIND. Det var just därför, jag sa' det.

BRAUN. Det är oartigt i en konversation.

FRU LIND. Det bryr jag mig inte om. (*Med en menande gest*). Är ni säker på, att han tänker gifta sig med henne?

BRAUN. Lika säker, som att jag inte skulle göra det. Hon har väckt hans medlidande. Och med Axel Nordin är det tillräckligt.

FRU LIND. Kärlna är roliga, medgif det.

BRAUN. Jag antar, att jag skulle sagt det samma om kvinnorna, ifall jag hade känt er, innan ni gifte er.

FRU LIND (*skrattar lätt*). Tror ni det?

(*De samtala hviskande*.)

FRU SANDBERG (*som hela tiden hållit ett öga på paret i den bortre sta soffan*). Herr Nordin!

NORDIN (*far upp som nyss*). Hva' befalls?

FRU SANDBERG. Kors, ja sa' ingenting. Jag tänkte bara säga något.

BRAUN. God morgon!

(*Fru Lind biter i sin näsduk.*)

NORDIN (*ger Braun en vred blick*). Om han kommer! Ja, naturligtvis kommer han. Klockan 6,15 kommer tåget.

FRU SANDBERG. Jag begriper inte. Jag hör så illa i dag.

NORDIN (*går nedåt*). Naturligtvis kommer han, sa' jag. Precis klockan 6 15 kommer tåget.

FRU SANDBERG. Jaha ja. Klockan 6,15 var det. (*Fru Lund stiger upp och närmar sig du-och-jag-soffan.*)

NORDIN (*ser det. För sig*). Jag önskar — nåja. (*Högt.*) Om en timme ha vi honom här.

FRU SANDBERG. Snälla herr Nordin, vill inte herr Nordin möta honom vid tåget? Det vore en riktigt stor tjänst, som herr Nordin gjorde mig.

NORDIN (*ser sig om*). N-j-a!

FRU SANDBERG. Han var ju god vän med herr Nordins far.

NORDIN. Det var han, förstås.

FRU SANDBERG. Och herr Nordin är den ende, som känner honom.

NORDIN. Nja, det är så —

FRU SANDBERG. Tack, snälla herr Nordin.

FRU LUND. Hör nu, herr Braun.

BRAUN. Jaha.

FRU LUND. Jag stör väl inte?

BRAUN. För ingen del.

FRU LUND. Vi låter inte störa oss.

FRU LUND. Det är onekligen en fördel.

BRAUN. Obestriddligen.

FRU LUND. Det är bara skada, att det fordras en viss — kallblodighet — för att inte låta — störa sig. (*Går nedåt.*)

FRU LUND. Det fick vi.

BRAUN. Eller rättare ni.

FRU LIND. Nåja, jag tål, hvad jag får.

NORDIN (*som stått nere vid rampen och tummat sina mustascher. Till höger*). Fru Lund!

FRU LUND. Jaha.

NORDIN. Kanske fru Lund har lust att göra en promenad i *afton?*

FRU LUND. Och bli presenterad för brukspatronen. — Nej tack. — Jag ville i stället fråga Louise, om inte vi skulle gå in till oss.

LOUISE. Jo, kanske det.

FRU LUND. Jag tänkte just fråga, om inte Louise ville titta in till mig.

LOUISE. Tack, inte i dag.

FRU LUND (*tar henne af sides*). Hvarför det, barnet? — Har du ingenting att prata med mig om i dag?

FRU LUND. Nå, då går jag ensam så länge. (*Går.*)

FRU LUND. Se så, kom nu!

LOUISE. Jag kan inte.

FRU LUND. Är du ledsen på mig?

BRAUN (*kommer till*). Gör ni som fru Lind säger. Hon kan bestämdt krya upp er.

FRU LUND. Ja, det är just min genre.

LOUISE. Ni är snälla mot mig bägge två. Men jag kan inte. Jag måste vara ensam en stund. (*Går ut.*)

BRAUN. Stackars flicka!

FRU LUND (*svarar med en gest*).

FRU SANDBERG (*reser sig*). Nå, efter de andra börjar gå sin väg, så får jag väl gå och titta efter, om det är i ordning i brukspatrons rum. (*Går ut.*)

NORDIN (*för sig*). Nu har hon slutat sin vaktgöring.

FRU LUND. Herr Nordin ser inte glad ut.

NORDIN. Hvarför ska ni alltid hacka på fru Lund?

FRU LUND (*oskyldigt*). Jag?! Det var ju hon, som attackerade mig.

BRAUN (*utbyter ett tecken med fru Lind*).

NORDIN. Ja, därför att ni retade henne.

FRU LIND. Nej, vet ni, det är bäst, att jag också går. Annars retar jag er bestämdt, jag med.

NORDIN. (*bugar sig något öfverdrifvet*). Man kan aldrig bli retad af ett vackert fruntimmer.

FRU LIND. Tack ska ni ha. — Jag har sett bevis på motsatsen. (*Går mot dörren.*)

BRAUN. Fru Lind!

FRU LIND. Hvad är det?

BRAUN. Sofver ni middag?

FRU LIND (*i dörren*). Hvarför intresserar det er?

BRAUN. Det gör fru Lund.

NORDIN. Det är osanning.

BRAUN. Det säger åtminstone fröken Torell, som bor i rummet innanför hennes.

NORDIN. Då ljuger hon!

FRU LIND. Herr Nordin! Aldrig bli retad af ett vackert fruntimmer. (*Går ut.*)

SCEN 2.

BRAUN. NORDIN.

NORDIN (*går ett slag öfver golfvet, vänder plötsligt och stannar framför Braun*). Är du min vän, eller är du det inte?

BRAUN. Hvad nu då?

NORDIN. Jo, jag frågar det. Hvarför säger du, att fru Lund sofver middag?

BRAUN. Herre gud! Jag tycker, att det är en vana, som passar henne. Hvar ålder har sina vanor och sina förströelser.

NORDIN (*i största upphetsning*). Jag förklarar, att den, som säger, att fru Lund sofver middag, är en medveten lögnare.

BRAUN (*lugnt*). Det var tusan!

NORDIN. Och att den som svarar som du —

BRAUN. Lugna dig nu, Axel.

NORDIN. Nej, jag tänker inte lugna mig. — Jag vill bli behandlad som en gentleman och inte som — jag vet inte hvad.

BRAUN. Sa sa sa!

NORDIN. Har jag inte sett, hur du bär dig åt mot mig — och mot fru Lund? Du och den där fru Lind sitter och skrattar, så fort jag talar vid henne. Får jag inte tala vid hvem jag vill?

BRAUN. Jo, gudbevars.

NORDIN. Och så sa' du god morgon. Hvad menade du med att säga god morgon?

BRAUN. Man plägar säga god morgon till en person, som ser yrvaken ut.

NORDIN. Det är inte skämt, det här. Ni har sammansvurit er emot mig — allihop. Du och fru Lind, ja till och med gumman Sandberg.

BRAUN. Hvad för slag? Gumman Sandberg?

NORDIN. Ja, kanske hon inte sitter och vaktar på oss, som om vi vore ett par barnungar. Hon afbryter oss, när vi sitta och prata. Och det är afsiktligt. Tror du inte, jag ser, att det är afsiktligt?

BRAUN. Ja, men hvad rår jag för det?

NORDIN. Jo, du håller med henne. Ni är emot mig allihop. Men jag ska visa er!

BRAUN. Hör du, Nordin! Har du varit i något af dina verk i dag?

NORDIN. Nej, det har jag inte.

BRAUN. Var du där i går?

NORDIN. Det angår ingen mer än mig.

BRAUN. Nej, det är mycket sant. Men, ser du, när en ung man försummar sitt arbete för att promenera med en — hm — icke så särdeles ung dam, när han sitter och hänger med henne i sofforna, när det är skymning, när han vidare inte kan ta ett steg på golfvet, utan att snegla på samma dam, när han blir sentimental och odräglig mot hela världen och otidig mot sina vänner, då

säger man, att denne unge man är i ett betänkligt stadium.

NORDIN. Nåja, än du då. Kanske du inte promenerar med fru Lind? Kanske du inte lånar henne böcker och tar henne med dig på teatern? Kanske du inte *hviskar* vid henne och byter ögon med henne? Hvasa?

BRAUN. Det är möjligt, att jag gör. Men jag har varit på serafimerlasarettet hela förmiddagen. Och när jag är uppmärksam mot en dam, har jag alltid tankarna med mig och framför allt kan det aldrig hända mig att se yrvaken ut.

NORDIN (*efter en paus*). Du menar, att man ska vara försiktig.

BRAUN. Ja, det menar jag.

NORDIN. Fy tusan.

BRAUN (*tar upp ett cigarrfodral*). Hör du, Nordin — vill du inte ha en cigarr nu?

NORDIN. Törs vi röka här inne?

BRAUN. Det törs vi. (*De tända cigarrerna.*)

NORDIN. Jag kan inte vara försiktig, ser du. För jag älskar henne vanvettigt.

BRAUN. Gör du det? Jag trodde att du älskade fröken Torell.

NORDIN. Jag gjorde det först — det erkänner jag. Hon kom direkt ifrån landet, ung och frisk. Det var som smultron och mjölk, ser du. När man är en blaserad stockholmare —

BRAUN. Är du blaserad?

NORDIN. Naturligtvis är jag blaserad. Och därför var det hennes barnsliga friskhet, som gjorde mig förtjust.

BRAUN. Ja, att du var förtjust, det var påtagligt.

NORDIN. Jag säger ju det också. Men ser du, fru Lund — det är något helt annat.

BRAUN. Hm.

NORDIN. Det är en kvinna, som känner världen. Hon har varit gift och olycklig.

BRAUN. Hvem har sagt det?

NORDIN. Det har hon sagt mig själf.

BRAUN. Redan?

NORDIN. Så fort jag hade talat med henne två gånger, var jag som bortbytt. Jag glömde, att jag någonsin hade älskat. Jag har aldrig älskat någon annan än Klara.

BRAUN. Kallar du henne för du?

NORDIN. I mina tankar naturligtvis. Hon berättade för mig, hur hon hade lefvat i fem års äktenskap med en man, som bedrog henne, att hon hade setat ensam och gråtit de långa vinterkvällarna, ända till dess att hon inte hade några tårar kvar. Och då bad jag henne förlita sig på mig som på en vän.

BRAUN. Och då sa' hon, att hon aldrig hade haft någon vän?

NORDIN. Ja, det gjorde hon. Och att hon började tro på lifvet igen, sedan hon träffat mig. Och så grät hon.

BRAUN. Och så torkade du hennes tårar.

NORDIN. Ja, det gjorde jag.

BRAUN. Det är mycket vackert det där. — Men hör du, känner du fru Lund?

NORDIN. Om jag känner Klara?

BRAUN. Jag sa' fru Lund. — Har du sett hennes aflidne man?

NORDIN. Hur skulle jag kunnat se honom? Han dog ju för ett helt år se'n i Malmö.

BRAUN. Har du hört nå'n annan, som har sett honom?

NORDIN. Nej, det har jag inte. Men hvad hör det hit?

BRAUN. Jo, det hör hit. För ungefär ett år sedan dog i Malmö en grosshandlare, som hette Lund. Men han var änkling.

NORDIN (*tar ett vattenglas som står på bordet*). Jag tål inte, hör du — Jag tål, min själ, inte —

(kastar glaset i golfvet, stirrar en stund på Braun och sjunker så ned på schäslongen till höger med händerna för ögonen. I det samma gläntar fru Lind på sin dörr och gör ett frågande tecken åt Braun. Han nickar, hon biter i näsduken för att dölja sitt skratt, försvinner igen.)

BRAUN. Det var explosionen. — Nordin! — Nordin! — Ska du inte gå till tåget? — Svarar du inte? — Nå, som du vill. (Går.)

SCEN 3.

NORDIN. FRU LUND.

När BRAUN försvunnit, öppnas dörren, som om någon stått där på lur. FRU LUND går sakta in, får se glasbitarna, rycker på axlarna, går sakta fram till NORDIN och lägger sin hand på hans axel.

NORDIN (ser upp). Klara!

FRU LUND. Tss! Man kan lyssna på oss.

NORDIN. Klara! Jag har komprometterat dig.

FRU LUND. Tala inte så högt.

NORDIN. Man kan inte hjälpa, att man talar högt, när man är förtviflad. Han retade mig.

FRU LUND. Hvad talade ni om?

NORDIN. Det var om allt och ingenting! Jag vet inte, hur det kom sig. Det är, för att jag är så kär i dig.

FRU LUND. Tyst, säger jag. Hvad talade ni om?

NORDIN. Jag tiger, eftersom du ber mig.

FRU LUND. Kalla mig inte för du! — Talade ni om mig?

NORDIN. Ja, det gjorde vi.

FRU LUND. Talade ni om, att vi bruka mötas.

NORDIN. Nej, det gjorde jag inte. Jag sa' bara, att jag älskade dig vanvettigt.

FRU LUND. Hvad skulle det tjäna till?

NORDIN. Det vet jag inte. Men jag tyckte, att jag måste tala om det.

FRU LUND. Ja, ni karlar! Om ni åtminstone kunde tiga. Jag hade ju ändå förbjudit dig att anförtro dig åt herr Braun. —

NORDIN. Ja, men jag tänkte, att när jag nu ska bo innanför Braun.

FRU LUND. Ja, det är också dumt tillstållt.

NORDIN. Ja, men herre gud, när gumman Sandberg bad mig.

FRU LUND. Jag bad dig låta bli.

NORDIN. Det var ju en god vän till min far, och så hade jag ju en dubblett. Det var inte godt att säga nej, inte.

FRU LUND. Ja, nu är det slut med våra möten här i salongen.

NORDIN. Klara!

FRU LUND. Naturligtvis. Du har yppat vår hemlighet, och nu måste vi akta oss.

NORDIN. Det visste han ju förut.

FRU LUND. Han visste ingenting, han bara anade. Och det är skillnad.

NORDIN. Ja, men Klara. Du kan inte öfverge mig på det här sättet.

FRU LUND. Jag öfverger dig inte. Jag säger bara, att vi måste vara försiktiga.

NORDIN. Du kan väl åtminstone ge mig en kyss.

FRU LUND. Inte i dag.

NORDIN. Ja, men Klara!

FRU LUND. Jag vill inte.

NORDIN. Du gör mig tokig, Klara.

FRU LUND. Tss. Det kommer nå'n.

SCEN 4.

DE FÖRRA. FRU SANDBERG.

FRU SANDBERG. Se så där ja. Nu är bruks-

patrons rum i ordning. — Nej, men herr Nordin. Har ni inte gått till järnvägen än?

NORDIN. Det var så sant, det!

FRU LUND. Skynda er för all del.

FRU SANDBERG. Ja, det är knappt att notarien nu hinner ner. (*Går nedåt.*)

NORDIN (*till fru Lund, bönfallande*). Vill ni inte?

FRU LUND. Nej.

NORDIN. Ni är grym, min fru. (*Fru Lund skrattar. Nordin byter om ton.*) Ajö, Klara!

FRU LUND. Tig. (*Nordin ut.*)

FRU SANDBERG. Gick han?

FRU LUND. Ja, det gjorde han. — Hör nu — hm — vet fru Sandberg, hvad det var för spektakel här ute?

FRU SANDBERG. Jag har inte hört något spektakel.

FRU LUND. Jo, först talade herr Nordin och herr Braun med hvarandra. De talade mycket högt.

FRU SANDBERG. Hörde fru Lund, hvad de sa'?

FRU LUND. Nej, det gjorde jag inte. — Hörde fru Sandberg något?

FRU SANDBERG. Jag brukar inte lyssna vid dörrarna.

FRU LUND. Och se'n slog visst herr Nordin sönder ett glas.

FRU SANDBERG. Ett af mina fina dricksglas. Ja, min salighet, ligger det inte i trasor på mattan. (*Ropar.*) Lotta! Lotta! (*Talar igen.*) Det ska han ärligt få köpa igen, den slarfven.

FRU LUND. Jag blef så rädd, så att jag sprang ut för att se, hvad det var.

FRU SANDBERG. Nå, hvad såg frun, då, då?

FRU LUND. Jag såg bara herr Nordin, som satt i soffan.

FRU SANDBERG. Det var just något att titta

på. (*Lotta in.*) Lotta! Gå efter en skyffel och sopa ut det här!

LOTTA. Jaha, frun. (*Ut.*)

FRU LUND. Jaså, fru Sandberg vet inte, hvad de grälade om.

FRU SANDBERG. Jag vet inte ens, att de har grälat.

FRU LUND. Men om fru Sandberg får veta något, så tala om det för mig. Jag är så fasligt nyfiken.

FRU SANDBERG. Det ska jag ärligt göra.

FRU LUND. Tack, lilla snälla fru Sandberg. (*Ut.*)

SCEN 5.

FRU SANDBERG. LOTTA.

FRU SANDBERG. Hon står och frågar mig om det, som hon vet mycket bättre än jag. Och med det tror hon, att hon kan slå puder i ögonen på mig. Jo, jag tackar!

LOTTA (*in.*).

FRU SANDBERG. Skynda dig nu och sopa, innan brunspatron kommer.

LOTTA (*sopande*). Hvem var det som slog sönder glaset?

FRU SANDBERG. Det var herr Nordin.

LOTTA. Hur gick det till?

FRU SANDBERG. Han blef rasande och kastade glaset i ansiktet på herr Braun.

LOTTA. Nej, men gjorde han också? Lyssnade frun på, hvad de sa'?

FRU SANDBERG. Det gjorde jag inte, men jag hörde't. Skynda dig nu, så det blir färdigt innan kvällen. Och kom se'n ut i köket. (*Ut.*)

SCEN 6.

LOTTA. Sedan FRU LIND.

LOTTA (*plockar upp några glasbitar*). Tänk, att vara så arg, så man slår sönder glas.

FRU LIND (*in*). Hvad håller Lotta på med?

LOTTA. Jo, jag sopar rent för en annans dörr.

FRU LIND. Hvad menar Lotta med det?

LOTTA. Jo, kan frun tänka sig. Här har varit ett så'nt oväsen. Herr Nordin och herr Braun ha grålat. Har frun hört det?

FRU LIND (*småler*). Jag har inte hört nå'nting.

LOTTA. Jo, kan frun tänka sig. Och herr Braun lär ha kallat herr Nordin för nå'nting, som jag inte vill tala om. Och då blef herr Nordin så rasande, så han tog en karaffin och slog i ansiktet på herr Braun.

FRU LIND. Hur vet Lotta det?

LOTTA. Det är dagsens sanning. För det sa' frun.

FRU LIND. Hvilken fru?

LOTTA. Kors, min fru! Fru Sandberg vet jag. (*Man hör fru Sandbergs röst, som ropar: »Lotta! Lotta!»*). Ja, jag kommer, jag kommer! — Jo, ser frun, så går det till här i huset. (*Ut*.)

SCEN 7.

FRU LIND. Sedan BRAUN.

FRU LIND (*skrattar*). Det här tror jag, vi låter gå vidare (*går fram till Brauns dörr och knackar*). Herr Braun!

BRAUN (*innanför*). Ögonblickligen!

FRU LIND. Det är bara jag.

BRAUN. Jag kommer. (*In i kort morgonrock och tofflor*.) Får man komma i den här dräkten?

FRU LIND. Det är litet opassande. Men det tycker jag om.

BRAUN. Komprometterar jag er, så säg ifrån. Och jag ska ögonblickligen —

FRU LIND. Jag låter aldrig kompromettera mig. Jo, det här är snygga historier.

BRAUN. Ni menar det där glaset?

FRU LIND. Jag har hört, att det var en karaffin.

BRAUN. Redan! Hvem har sagt det?

FRU LIND. Fru Sandberg har sagt det till Lotta. Och Lotta har talt om det för mig.

BRAUN. Hur vet fru Sandberg det?

FRU LIND. Det vet jag inte. Men hvad i alla dar — ni är ju alldeles oskadad!

BRAUN. Hvad menar ni nu? Ni såg ju alltsammans själf.

FRU LIND. Kors, Lotta sa', att han kastat karaffinen i ansiktet på er.

BRAUN. Karaffinen står här, och glaset kastade han i golfvet. Det var en paroxysm, ett slags anfall af hysteri. En karl, som slår sönder glas, är analog med hysteriska fruntimmer.

FRU LIND. Ja, jag vet alltihop. Och jag ville bara visa er, hur skvallret går här i huset. Kom ihåg, att här finns inga hemligheter. (*Pekar på dörrarna, efter som hon talar.*) Där bor fru Lund och lilla Louise. Tror ni inte, fru Lund står och lyssnar på oss nu? — Nå. — Där inne bor vår goda värdinna. Hon har naturligtvis lyssnat, emedan en pensionsvärdinna ej får vara okunnig om sina inackorderingars hemligheter. Och där bor — jag —

BRAUN. Som naturligtvis aldrig lyssnar.

FRU LIND. Mycket rätt. Jag gör bara undantag, när det är något, jag mycket gärna vill veta.

BRAUN. Jag förstår fullkomligt.

FRU LIND. Men nu, när vi konspirera tillsammans, blir det ju nödvändigt.

BRAUN. Hvarför vill ni egentligen hjälpa Nordin ur den här klämman?

FRU LIND. Det vet jag inte. Jag vet bara, att jag vill det.

BRAUN. Hör ni, fru Lind. Ni är visst tämligen kokett?

FRU LIND. Förfärligt.

BRAUN. Ni tycker om att se männen för era fötter.

FRU LIND. Det är min passion. Men det där begriper ni inte.

BRAUN. Inte det!

FRU LIND. Nej, ni är för hederlig.

BRAUN. Det torde vara osäkert. — Och ni har emellertid föresatt er, att återföra min vän Nordin till hans första kärlek för fröken Torell.

FRU LIND. Ja.

BRAUN. Är det sympati för fröken Torell eller antipati för fru Lund, som bestämt er för denna vackra handling?

FRU LIND (*småskrattar*). Det vet jag sannernligen inte. Troligen båda delarna.

BRAUN. Och ni är alldeles besluten att utföra afsikten?

FRU LIND. Fullkomligt.

BRAUN. Jag står till er tjänst. Men hur ska det gå till?

FRU LIND. Det är mycket enkelt. Jag eröfrar honom från fru Lund och skänker honom till den vackra flickan.

BRAUN (*hvisslar lätt*). Åhå! — Ni ämnar förvandla u till i i hans kärleks katekes. Bara radera litet! Förändra fru Lund till fru Lind? Är det så, ni menar?

FRU LIND. Större förändringar har man sett. Tror ni inte, det lyckas?

BRAUN. Jo, det tror jag nog. Men det tilltalar mig inte.

FRU LIND. Hvad menar ni? (*I detsamma kommer Louise*). Hvart ska du gå?

LOUISE. Ut och telefonera. (*Ut i entréen, där man hör henne ringa i telefon*).

BRAUN. Jo — för det första tycker jag, det är synd om fröken Louise.

FRU LIND. Ni menar, att hon blir svartsjuk.

2. — *Andras affärer.*

BRAUN. Det också. Men framför allt menar jag, att hon skall komma att misstro er.

FRU LIND. Det går öfver, när hon får veta sammanhanget. (*Louise kommer tillbaka*). Går du igen?

LOUISE. Ja, fru Lund och jag ska gå på teatern.

FRU LIND. Fru Lund och du?

LOUISE. Ja. — Är det så märkvärdigt (*in*).

BRAUN. Hon är öfverretad.

FRU LIND. Hon vill bevaka sin rival. — Men hvad menade ni nyss? Hvarför tilltalar er inte min plan?

BRAUN. Hör ni, fru Lind! Ni är allt en ganska listig kvinna!

FRU LIND. Ormen var listigare än alla djur på jorden. Vet ni inte det?

BRAUN. Jo, jag vet, att han till och med öfverlistade — kvinnan. Men här är jag nog ändå den listigaste.

FRU LIND (*funderar*). Åtminstone förstår jag nu inte, hvad ni syftar på?

BRAUN. Jo, jag inbillar mig, att ni ogärna släpper ett byte ur händerna.

FRU LIND. Ni menar?!

BRAUN. Att ni vill eröfra Nordin. För att reta fru Lund — eller af något annat skäl — det vet jag inte. Och nu vill ni begagna mig som något slags vehikel. Ty att ni skulle handla enbart oegennyttigt, det menar ni väl inte, att jag ska tro.

FRU LIND. Hör ni, hvar tror ni egentligen om kvinnan?

BRAUN. Det har jag sagt er så många gånger.

FRU LIND. Ja, jag vet — kvinnans hjärna väger i medeltal — hur var det nu igen?

BRAUN. Jo, kvinnans hjärna väger i medeltal 425 gram och mannens 750.

FRU LIND. Och däraf sluter ni, att männen äro de kvickaste.

BRAUN. Det lär tyvärr inte kunna bestridas.

FRU LIND. Ni tror alltså, att jag tänker behålla herr Nordin för mitt privata nöje?

BRAUN. Ja, hvarför inte. (*Fru Lind gap-skrattar*). Skrattar ni åt mig?

FRU LIND. Ja, det gör jag. — Hör på! — Det första beviset på, att man förstår människor, är, att man icke tar dem alltför inveckladt. Det har ni gjort. Egentligen borde jag vara ond på er. Ty er misstanke är skamlig. Men jag är själf misstänksam. Och det är en rättighet, som jag håller på. Men tänk litet på den här saken! Om — jag säger om — jag hade velat bedåra herr Nordin själf, hvad skulle jag då med er att göra?

BRAUN (*efter en paus*). Ja, det begriper jag inte.

FRU LIND. Tror ni inte, jag kan göra det utan er hjälp?

BRAUN. Jo, det medger jag.

FRU LIND. Och ändå tviflar ni på mina afsikter?

BRAUN. Ja, jag har den vanan att tvifla på allt, som jag inte begriper.

FRU LIND. Det var en dum vana.

BRAUN. Det är möjligt.

FRU LIND. Ni är alltså min fiende.

BRAUN. I den här affären — ja!

FRU LIND (*skakar hans hand*). Jag lofvar er att ni ska bli besegrad. (*Går leende ut*).

SCEN 8.

BRAUN. Sedan BURING och NORDIN.

BRAUN. Jaså. Jag tycks få reda mig själf i den här affären. Men med eller utan lilla fru Lind skall jag väl till sist lyckas få folk af Nordin. (*Det ringer.*) Nu kommer de. Det är naturligtvis brukspatron. Och jag som är i morgonrock.

(*Just som Buring och Nordin komma in från fonden, försvinner Braun genom sin dörr.*)

BURRING. Hvem var det, som sprang?
 NORDIN. Det var min vän Braun.
 BURRING. Sprang han för mig?
 NORDIN. Nej, det gjorde han väl inte.
 BURRING. Ja, min gosse, nu börjar kampanjen.
 NORDIN. Farbror menar riksdagen?
 BURRING. Jag menar arbetet för fosterlandets
 välgång och utveckling.

SCEN 9.

DE FÖRRA. FRU LUND (elegant omklädd). Sedan LOUISE.
 Sedan BRAUN.

FRU LUND. Jag ber så mycket om ursäkt.
 Jag visste inte —

NORDIN. Får jag lof att presentera. Bruks-
 patron Burring — fru Lund.

BURRING. Fägnar mig. — Fru Lund hör också
 till inackorderingarna?

FRU LUND. Ja, sedan en månad. Vi lefva
 här nästan som en familj. (*Louise in*). Här kom-
 mer min rumskamrat. Brukspatron Burring —
 fröken Torell. Vi bo i en dubblett tillsammans. Och
 lilla Louise och jag är riktigt goda vänner.

BURRING. Alldeles som jag vill ha det. Frun-
 timmersumgänge och familjelif. Litet oskyldig om-
 växling från det allvarliga riksdagsarbetet. Det är
 just därför jag har velat bo i en pension, ska jag
 säga. Se, Stockholmslifvet har sina frestelser och
 man är också liksom lite garderad när man bor i
 en familj. (*Till Nordin*). Det var en riktigt söt unge!

NORDIN. Ja, bevars!

BURRING. Bevars ja. Hon är ju förtjusande.
 Är du känslolös för kvinnlig fägring, min gosse?
 Det trodde jag inte. (*Braun kommer*).

NORDIN. Se där är Braun. (*Presentation*.)

BURRING. Fägnar mig! Fägnar mig! Vi är
 ju gamla bekanta. Nordin har ofta talat vid mig

om er, när han har hälsat på vid gamla Herrsättra om somrarna.

BRAUN. Å, jag ber —

BURRING. Jag står just och grälar på Nordin. Han svarar mig: ja bevars, när jag säger att lilla fröken därefter är vacker. Är det ett svar?

BRAUN. Ja, Nordin har inte ett spår af sinne för kvinnlig skönhet.

NORDIN. Har inte jag?

BURRING. Hahaha. Jo, det är en yngling. Hör nu, mina damer — (*han går öfver till andra sidan*).

BRAUN (*fixerar fru Lund*). Nej, men så fin.

FRU LUND. Ja, när det kommer så fint främmande.

BURRING. Gör man sig fin för gamla gubbar?

FRU LUND (*kokett*). Brukspatron ser då inte ut som en gammal gubbe.

BRAUN (*till Nordin*). Akta dig, du har en rival.

NORDIN. Reta mig intel! (*Till de andra*.) Fröken har också klädt om sig.

FRU LUND. Jaha. Fröken och jag ha gjort upp att gå på teatern. Vi ha alldeles nyss telefonerat efter biljett.

NORDIN. Kan inte jag få följa med?

FRU LUND. Vi fick de sista. Det är alldeles utsåldt. Men herr Nordin kan få komma och hämta oss.

BURRING. Nå, hvad ska jag ta mig för?

SCEN 10.

DE FÖRRA. FRU LUND.

BRAUN (*som stått för sig och småskrattat*). Jag har min plan färdig.

FRU LUND (*bakom honom*). Jag också. (*Fram mot de öfriga. Nordin presenterar.*) Välkommen i vår lilla familj, herr brukspatron. Ska damerna gå på teatern?

FRU LUND. Ja. Vi ha just telefonerat efter biljett.

FRU LIND. Och det finns ingen mer att få. Tänk, och jag, som har en så'n lust att gå på teatern. Jag ska genast höra efter i telefon. (*Ut i entréen*).

BURRING. Det syns, att man är i Stockholm. Telefon och teater och glädje och lif. Det är annat än nere på landet. Eller hvad säger lilla fröken?

LOUISE. Jag tycker så mycket om landet.

BURRING. Gör fröken?

LOUISE. Jag har min stora hund, som väntar mig hemma, och som tjuter af glädje, när han får se mig. Och så har jag skogarna och älven och pappa och mamma och syskonen.

BURRING. Och ändå är fröken i Stockholm?

LOUISE. Pappa ville, att jag skulle få lära mig bokhålleri.

BURRING. Bokhålleri?

LOUISE. Jaha. Och när jag kan det riktigt, — och så språk också, förstås — då får jag hjälpa pappa på kontoret.

BURRING. Herre gud, en så'n liten raring!

FRU LIND (*in*). Tänk, jag har telefonerat till Söder. Och det fanns bara två platser där också. — Hvem vill följa med mig? Kanske herr Nordin vill göra mig sällskap?

NORDIN. Ja, se jag skall hämta fru Lund. —

FRU LIND. Det gör ingenting. Om ni tar en droska strax före fjärde akten, så hinner ni ner till Operan. Jag är inte rädd för att reda mig ensam.

NORDIN. Ja, då blir det ju utmärkt.

FRU LIND. Det är tid på att gå. Jag ska bara sätta på mig min kapp. (*Går.*)

NORDIN (*till fru Lund*). Är du ond på mig, Klara?

FRU LUND. Akta dig!

SCEN 11.

DE FÖRRA. FRU SANDBERG. Sedan FRU LUND.

FRU SANDBERG. Nej se där har vi herr brukspatron. Det är ju herr brukspatron? Allramjukaste tjänarinna. Måtte herr brukspatron komma att trivas i mitt enkla hus. Var så god och stig in, herr brukspatron. (*Öppnar en dörr.*) Var så god!

BURRING. Tackar så mycket. Jag skulle väl tvätta af mig resdammet en smula.

FRU SANDBERG. Var så god! (*Båda gå.*)

BRAUN. Fröken tycker om operan?

LOUISE. Ja, jag tänker alltid på sago, när jag ser operan.

FRU LUND. Herre gud, ni behöfver inte komma och hämta mig.

NORDIN. Kan du inte förstå, att jag är försviålad? Men hvad skulle jag göra, när hon bad mig?

FRU LUND. Det är ju ingenting att tala om. Ni vill gå med fru Lind, och då går ni med henne. Det är hela historien.

NORDIN. Nu är du orimlig, Klara!

FRU LUND. Jaså, nu är jag orimlig också. Jag ber er att låta mig vara i fred. Och lycka till mycket nöje.

NORDIN. Be mig att gå och dränka mig, så gör jag det.

FRU LUND. Jag bryr mig icke om att se er dränkt. Jag vill vara i fred.

FRU LIND (*in, kokett teaterkappa*). Så där, nu är jag klar! Är herr Nordin färdig?

NORDIN. Genast. (*Till fru Lund.*) Jag svär, att jag ska komma och hämta dig.

FRU LIND (*fram till Braun.*) Tycker ni inte, att jag börjar bra?

BRAUN. Jag gör er min komplimang. — Men jag tänker också börja i afton.

FRU LIND. Den där planen, som ni talade om för er själf? — Är det brukspatron?

BRAUN. Det säger jag inte.

FRU LIND. Jag skänker er i alla händelser min välsignelse.

BRAUN. Tack, ädla fiende!

FRU LIND. Och nu, herr Nordin, ska vi ut och ha roligt!

NORDIN. Jo, jag vill lofva det. (*Båda ut i entrén. Nordin kastar en förtviflad blick på fru Lund.*)

SCEN 12.

DE FÖRRA. Utom FRU LIND och NORDIN. FRU SANDBERG och BURRING.

BURRING. Det är ju utmärkt, alldeles utmärkt. Så fint och nått och hemtrefligt. Men hvart gick Nordin?

FRU LUND. Han har följt fru Lind på teatern.

BURRING. Och herrskapet ska gå på operan.

FRU SANDBERG. Jo, jag tackar jag. När blef det afgjort?

BURRING. Det är en riktig teaterdille, som brutit ut här i huset.

BRAUN. Det är de olika krafterna, som blifvit lössläppta, och drifva sitt spel i denna pension.

FRU SANDBERG. Det där sista förstod jag inte. Men det vet jag, att jag får lof att gå ut i köket. Ni kan inte ana, herr brukspatron, hvad jag har att stå i. Det är att ha ögonen oppe från morgon till kväll. Och pigorna! Ja, dom vill jag inte tala om. (*Går.*)

BURRING. Och damerna ska gå på operan? Det är grymt att på det sättet lämna mig ensam den första kvällen.

FRU LUND. Om vi hade annat det. Vi trodde naturligtvis, att brukspatron hade allvarliga sysselsättningar.

BURRING. Naturligtvis. Men första kvällen!

FRU LUND. Och så trodde vi att herr Nordin —

BURRING. Det trodde, min själ, jag med. Men pojken har fallit i kvinnohänder.

FRU LUND. I så fall är han ju i goda händer.

BURRING. Naturligtvis. Men hvad ska jag roa mig med? Första kvällen jag är i Stockholm?

BRAUN. Låt det bli min sak, herr brukspatron.

BURRING. Topp, herr kandidat. Jag slår till.

FRU LUND. Då kommer säkert också ni i de bästa händer. — God afton, mina herrar! (*Dammerna gå*).

(*Burring och Braun sätta sig. Paus.*)

BURRING. Är hr Braun intresserad af politik?

BRAUN. Nja — så där måttligt. Det måtte vara oroligt att lefva midt oppe i de politiska striderna.

BURRING. Å nej — man vänjer sig. När man blir litet gammal i gården, och har öga för temperaturens växlingar — ni förstår.

BRAUN. Ja, den politiska barometern stiger och faller ibland litet hastigt. — Men det var ju skada, att fruntimmerna gick.

BURRING. Ja, det förstås. Men oss emellan sagdt. så saknar jag dem inte.

BRAUN. Inte det?

BURRING. Nej. Inte i kväll, åtminstone. Vi karlar ha ändå alltid roligast när vi är litet ogenerade.

BRAUN. Och ändå har brukspatron inackorderat sig i en pension?

BURRING. Det var för hustru mins skull. Det är en präktig människa, min hustru. Nordin har väl talat om henne?

BRAUN. Jo, för all del.

BURRING. Men, ser ni, det lugnar henne, att jag bor i en pension. Ni förstår?

BRAUN. Ja, jag tror, att jag förstår!

BURRING. Hustru min är så rädd, att jag ska öfveranstränga mig. Hon säger alltid, att jag blir så nervös af att vara i Stockholm. Det är märkvärdigt med den här Stockholmsluften. (*Skrattar kort och förtroligt.*)

BRAUN. Ja, den har en underbar inverkan.

BURRING. Känner ni till det gamla ordspråket: Dulce est desipere in loco?

BRAUN. Brukspatron är latinare?

BURRING. Det är min force att stuka bönderna med ett litet citat, när jag talar i riksdagen. Hähä! Vet ni, hur jag öfversätter det?

BRAUN. Har brukspatron någon särskild öfversättning?

BURRING. Det är treffligt, att skena öfver skaklarna, när ingen får veta om det.

BRAUN. Bravo!

BURRING. Men ni förstår — ingen ska veta om det.

BRAUN (*skakar hans hand*). Jag är tystlåtenheten själf. Och för resten ingår det i min plan, att ni ska skena öfver skaklarna.

BURRING. Hvad behagas?

BRAUN. Såg ni på fru Lund?

BURRING. Naturligtvis. Hon är pikant.

BRAUN. Det gläder mig, att ni tycker det. Nu skall jag tala om för er en hemlighet. Nordin är pin kär i henne, och han vill gifta sig med frun.

BURRING. Är pojken galen?

BRAUN. Ja, det är han. Fru Lund är, som ni kanske redan har observerat, inte ett fruntimmer, hvilket man gifter sig med.

BURRING. Det såg jag strax.

BRAUN. Det är en skandal, att fröken Torell får gå med henne.

BURRING. Det tänkte jag genast.

BRAUN. Så mycket bättre. Nu är det ni, som ska rädda honom. Ni ska slå er ut för henne, göra henne er kur, med ett ord — slå Nordin ur brädet.

BURRING. Det tårs jag aldrig. Tänk, om hustru min får veta —

BRAUN. Det får hon inte. Fru Sandberg berättar aldrig pensionens hemligheter. Och jag tiger som muren.

BURRING. Jag är en mycket hjälpsam och beskedlig människa. Och för sonen till en god vän gör jag hvad som helst. Men en politiker får inte inlåta sig i komprometterande situationer.

BRAUN. Men ingen är heller mera lämplig, att reda sig ur en komprometterande situation än just en politiker.

BURRING. Det är nog sant. Men jag begriper ändå inte.

BRAUN. Det ska jag förklara för er sedan. Ska vi gå då —?

BURRING. Nå så — framåt då!

BRAUN. Halt — en sak till. Jag tyckte, att ni hade handske på vänstra handen, när ni kom in.

BURRING. Nå, än se'n då?

BRAUN. Alltså vet fru Lund inte, att ni är gift. Ni ska ta af er ringen.

BURRING. Ska jag ta af mig ringen?

BRAUN. Det är det första.

BURRING. Nå så — i herrans namn! (*Stoppar ringen i portmonnän.*)

BRAUN. Det är bara en krigslist. En politisk kombination.

BURRING. Ja, då är jag rätta mannen!
(*Båda sätta hattarna på och försvinna i fonden.*)

(*Ridå.*)

ANDRA AKTEN.

Samma dekoration som i föregående akt. Det är förmiddag.

SCEN 1.

Fru SANDBERG och BRAUN (in genom fonden).

BRAUN. Det var en utmärkt frukost, fru Sandberg.

FRU SANDBERG. Väl bekommet, herr Braun. Väl bekommet. — Jag har riktigt skyndat mig in för att få prata litet med kandidaten, innan de andra komma ifrån frukosten. Kan herr Braun, som är den enda förståndiga af hela sällskapet, säga mig, hvad som egentligen försiggår här i huset?

BRAUN. Hvad menar fru Sandberg?

FRU SANDBERG. Hör nu, snälla herr Braun, ställ sig nu inte oskyldigare än han är. Allt sedan brukspatron kom hit, har ju allting varit som opp- och nervändt. Och jag begriper det inte. Vänta nu litet, herr Braun, så jag får räkna på fingrarna. — Först gick den där beskedlige herr Nordin och lade ut sina krokar för fröken Torell? Är det inte sant?

BRAUN. Jo, det har nog sin riktighet.

FRU SANDBERG. Nå. — Så kom den där fru Lund här i huset. Hör nu, hvad är det egentligen för slags människa? Hon är änkefru, säger hon. Har herr Braun hört talas om hennes man?

BRAUN. Nej.

FRU SANDBERG. Inte jag heller. — Men så fort hon kom i huset, började herr Nordin och hon att sitta i den där soffan om eftermiddagarna.

BRAUN. Fru Sandberg lät dem inte sitta i ro, vill jag minnas. www.libtool.com.cn

FRU SANDBERG. Nej, gumman har ögonen med sig, ska jag säga. — Och under tiden gick herr Braun och kurtiserade fru Lind, som då, säga hvad man vill, är stil på fruntimmer. Ja — ja — det är väl ingenting att skämmas för, vill jag hoppas.

BRAUN. Jag skäms inte heller.

FRU SANDBERG. Men så kom brukspatron i huset. Under de första dagarna var det liksom en liten strid mellan fruarna om herr Nordin. Men nu sitter brukspatron och fru Lund i den där (*pekar*). Fru Lind har stannat kvar i »Du-och-jag-soffan», men herr Nordin har satt sig på er plats, och kandidaten — ni får hålla till godo med gamla gumman.

BRAUN. Jag bär mitt öde med resignation.

FRU SANDBERG. Ja, men fröken Torell då? Hon går och gråter om dagarna. Och om kvällarna är hon ute och roar sig. Hela svärmen roar sig. Det är Berns och teatern och Varieté och små supéer hvarenda dag. Jag får aldrig vara med. För de går i små partier. Det är brukspatron och fru Lund. Och de tar med sig herr Braun och fröken Torell som förklä'n. Och så är det fru Lind. Hon tar med sig herr Nordin utan förkläde. Eller också sitter de härinne och kurar om aftnarna alldeles ensamma. Och kommer jag in och försöker säga ett förnuftigt ord, så tiger de, ända till dess att jag har gått min väg. Kan herr Braun säga mig, hvad som är meningen med allt det här?

BRAUN. Kors, det är väl kärleken som drifver sitt spel.

FRU SANDBERG. Nog kan jag förstå, att Nordin är kär i fru Lind. Och nog kan jag begripa, att lilla fröken Torell är kär i honom. Men att fru Lind skulle ha mistat förståndet för den där herr Nordin. nej — se det —

BRAUN. Nordin är en utmärkt hygglig ung man.

FRU SANDBERG. Har jag sagt något annat? — Nej, han är mycket bra. Men inte är han något för fru Lind. Det är han inte. — Nej, det ska vara bättre slag. Och brukspatron? Kanske kandidaten vill inbilla mig, att han är kär i fru Lund? En gammal förständig karl som han?

BRAUN. Nåja — hvad förståndet angår — så följer det inte alltid med åldern.

FRU SANDBERG. Tss. Hvad sa' jag.

SCEN 2.

De förra. BURING och fru LUND.

FRU LUND. Hvad ska vi roa oss med i kväll, herr brukspatron?

BURING. Hvad ni vill, min nådiga! Hvad ni vill!

(*Fru Sandberg och Braun taga plats vid bordet.*)

FRU LUND. Ja — hvad ska vi hitta på? — Vi ha varit på operan och dramatiskan, Söder och Vasateatern. — Vi ha superat och ätit middag ute, varit på varieté och i Berns —

FRU SANDBERG (*till Braun*). Jo, jo — det smakar, det.

BRAUN. I dag tror jag fru Sandberg hör bättre än vanligt.

FRU SANDBERG. Jag hör, när jag vill.

BURING. Och i dag, som är så vackert väder! — Hvad ska vi hitta på i dag?

FRU LUND (*drar honom till soffan*). Kom, ska vi konspirera. (*De samtala lifligt.*)

SCEN 3.

De förra. Fru LIND och NORDIN.

NORDIN. Ni har alldeles rätt, fru Lind.

FRU LIND. Jag har alltid rätt, det ska ni komma ihåg.

NORDIN. Det är just det, som retar mig. Vet ni hvad ni är?

FRU LIND (*sätter sig i »du-och-jag-soffan»*).
Ja, det tror jag, att jag vet. Men hvad tycker ni, att jag är?

NORDIN. Ni är en sfinx.

FRU LIND. Hvad för något?

NORDIN. Jo, som jag säger, ni är en sfinx. Kall, oåtkomlig, outgrundlig och lockande.

FRU LIND (*fixerar Nordin*). Tror ni att jag är kall?

NORDIN. Jag ville ge mitt lif för att se er tina upp under mina blickar.

FRU LIND (*skrattar*).

NORDIN. Skrattar ni åt mig?

FRU LIND. Hur kan ni tro det? Det var något, jag kom att tänka på.

NORDIN (*sätter sig lutad emot henne*). Vill ni inte säga mig det?

SCEN 4.

De förra. LOUISE kommer i dörren, ser på grupperna i sofforna, först den ena och sedan den andra, sedan går hon hastigt in.

FRU SANDBERG. Hvad var det jag sa'?

BRAUN. Ja, placeringen är fullständig.

FRU SANDBERG. Herr brukspatron!

BURRING (*rycker till*). Hvasa?

(*Fru Lind stöter till Nordin. De skratta.*)

FRU SANDBERG. Kommer brukspatron hem till midda'n i dag?

BURRING. Det vet jag inte riktigt än.

FRU SANDBERG. Jag hör så illa i dag.

BRAUN (*till fru Sandberg*). Ibland ja.

BURRING (*fram*). Jag vet inte riktigt än. Fru Lund och jag talade nyss om —

FRU SANDBERG. Är det något nytt spektakel nu igen?

FRU LUND (*fram*). Intet spektakel, snälla fru Sandberg. Det är bara, att brukspatron är så snäll och vill bjuda mig och fröken Torell på middag ute på Ulriksdal. Tänk, vi ska åka dit i släde.

BURRING. Ja, och så skulle vi fråga, om Nordin vill följa med och vara kavaljer åt fröken Torell.

FRU LUND. Ja, för brukspatron är min kavaljer.

BURRING. Naturligtvis.

FRU SANDBERG. Naturligtvis, ja.

FRU LIND (*hastigt till Nordin*). Stanna hemma hos mig!

BRAUN. Nordin ser ut, som om han vore upptagen.

NORDIN. Hvad sa' du? (*Dämpadt skratt.*)

FRU LUND. Brukspatron frågar om herr Nordin vill följa med på slädparti och vara kavaljer åt fröken Torell.

NORDIN. Jag skulle egentligen arbeta i dag.

BURRING. Du har blifvit flitig också på sista tiden.

FRU LIND. Tack vare mig?

NORDIN (*bugar sig*). Ja. Tack vare er.

LOTTA (*in med en pappask*). Här är ett paket till herr Nordin.

NORDIN. Ja, det var så sant.

BRAUN. Hvad är det?

NORDIN. Det skulle vara en hemlighet. Har budet gått?

LOTTA. Det var en dalkulla. Och hon sa' att det bara skulle lämnas. (*Ut.*)

NORDIN (*går ut*).

BURRING. Nå, hvar ska vi då få en fjärde man?

BRAUN. Ja, jag är tyvärr upptagen.

FRU LUND. Nå, då far vi ensamma, ni och Louise och jag. Det blir förtjusande.

BURRING. Vill inte fru Sandberg följa med?

FRU SANDBERG. Jag gamla människan? Jag måste vara hemma och laga middagen.

BURRING. Den lagar Lotta.

FRU LUND. Vi reder oss för en gång skull mycket bra själfva.

FRU SANDBERG. Om jag skulle säga tack! Hvad säger brukspatron då?

BURRING. Jag säger att det blir utmärkt.

FRU SANDBERG. Jag ska säga er en sak, herr brukspatron. Fast jag är en gammal människa, så vet jag inget roligare än att få lufta på mig ibland. Jag säger tackar allra mjukast. Nu går jag ut och säger till om middagen. Och se'n ska jag försöka att fiffa opp mig en smula. (*Ut i fonden.*)

FRU LUND (*till Burring*). Det var mycket förståndigt.

BURRING. Hur så?

FRU LUND. Jo, jag tycker, gumman har varit liksom litet fnurrig på sista tiden.

BURRING. Fnurrig!?

FRU LUND (*skälmaktigt förlägen*). Ja, mot oss, förstår ni. (*Går ut.*)

(*Burring ser efter henne. Plötsligt förstår han, gör en komisk min, tar en tidning och sätter sig i »du-och-jag-soffan». Under tiden ha Braun och fru Lind börjat samtala nere vid rampen.*)

FRU LUND. Nå, er plan går ju bra?

BRAUN. Hvilken plan?

FRU LUND. Ni har visst glömt, att jag inte är dum. Tror ni inte, jag förstår, att ni narrat bruks-

patron att slå sina krockar för fru Lund, att ni sedan skulle få tillfälle att som en sann vän säga åt herr Nordin: där ser du, hon höll till godo med dig i brist på bättre. Brukspatron är solidare. Därför tar hon honom.

BRAUN. Jaså, det har ni utfunderat.

FRU LIND. Och sedan — när ni sagt det — skulle ni också säga åt honom: se på fröken Torell — hon gråter för din skull — blygs, unge man; och bättra dig.

BRAUN. Ja — och det skulle också ha lyckats.

FRU LIND. Jaså, ni tror, att en kvinnas tårar äro i stånd att återuppväcka en mans slocknande kärlek?

BRAUN. Jag tror, att om inte ni hade lagt er i det här, så skulle allt ha gått förträffligt.

FRU LIND. Ni är artig också? —

BRAUN. Det är inte min mening att vara artig. Jag säger bara sanningen. Hvad gör ni när egentligen?

FRU LIND. Jag väntar på att min skilsmässa skall blifva arrangerad. Det vet ni väl. Min ännu icke f. d. man är i Köpenhamn, och han har nyligen sändt mig det ödesdigra brevet. Och om ni vill, kan ni få se papperet hos min advokat.

BRAUN. Det är inte det jag menar. Det vet ni mycket väl. Hvad vill ni egentligen min vän Nordin?

FRU LIND (*retsamt*). Ni är närgången. Men jag ser att ni är ond.

BRAUN. Ja, det är jag.

FRU LIND. Det är alltid en ursäkt. Hvad jag vill honom, har jag för resten sagt er.

BRAUN. Jaså, ni tänker återskänka honom till fröken Louise genom att göra honom pin kär i er själf?

FRU LIND. Jag råar inte för, att ni inte tror mig.

BRAUN. Har ni inte märkt att Louise undviker er?

FRU LIND (*allvarsamt*). Jo, tyvärr, det har jag märkt.

BRAUN. Nå, kan ni undra på det? Och ändå vill ni inbilla mig!! — Tror ni inte, jag har sett, hvilka ögon ni ger Nordin?

FRU LIND (*oskyldigt*). Hur skulle jag annars få honom kär?

BRAUN. Sitter ni inte och hviskar i timal med hvarandra?

FRU LIND (*niger*). Jo, stränge herr domare.

BRAUN. Kysste han er inte på hand i går afton?

FRU LIND. En allmosa åt en tiggare.

BRAUN. Det är inte skämt, detta. Och ni tänker fortsätta på det sättet?

FRU LIND. Ja — med er tillåtelse.

BRAUN. Jag antar, att ni inte tänker fråga efter min tillåtelse.

FRU LIND (*med en nigning*). Det har ni alldeles rätt i. Det var bara ett talesätt. (*Går ut.*)

BRAUN (*för sig*). Jag begriper inte det där fruntimret. Men hon skall inte få sin vilja fram. Hon skall inte — (*Burring som hela tiden tittat bakom tidningen, fäller ner den.*) Jag skall tala med fröken Torell, ta mig tusan.

BURRING. Jag tror du står och svär i ensamheten, min gosse.

BRAUN. Har farbror setat här hela tiden?

BURRING. Jaha, det har jag,

BRAUN. Har farbror hört också?

BURRING. Bara litet. — Det är en treflig roll, du låter mig spela.

BRAUN. Jag tycker, det ser ut, som om farbror spelade den *con amore*.

BURRING. Inga näsvisheter, unge man! Jag är en stadgad och ordentlig karl.

BRAUN. Här om dan tyckte jag, farbror sa' något helt annat. — Stockholmsluften, hoppa öfver

skaklarna, känna sig ung. — Var det inte något i den stilen?

BURRING. Jaha, min gosse, det sa' jag också. Och det står jag vid. Men att gå här och kurtisera ett besynnerligt fruntimmer midt för näsan på alla människor, det stämmer inte med mina vanor. Gumman Sandberg ser snedt på mig. Lilla fröken Louise, som jag afgudar, är snäf emot mig, fru Lind, som också är ett charmant fruntimmer, skrattar, bara hon får se mig, och till och med den där unge göken Nordin gör narr af mina gråa hår. Jag ger både dig och fru Lund tusan.

BRAUN. Det kan inte farbror.

BURRING. Det är just olyckan det. Jag har börjat att vara artig emot henne. Och nu får jag hålla ut. Det plågar mig. Jag får inte sofva middag i fred. Jag får inte en gång sofva om nätterna.

BRAUN. Farbror kan ju sofva på riksdä'n.

BURRING. Det gör jag också. — Men det är så ondt om plena nu i februari. Det är alldeles ohyggligt. — Och ringen, som jag har gått och tagit af mig. Det bränner på den här tomma fläcken som eld.

BRAUN. Ja, och så syns det ett märke.

BURRING. Det gör det också. Men vet du, hvad som är det allra värsta?

BRAUN. Nej.

BURRING. Jo, hon har blifvit kärvänlig på sista tiden. Hon tisslar och tasslar och tar mig på tu man hand. Jag vet inte hur hon bär sig åt. Men hon får mig alltid på tu man hand. Och så är det dyrt.

BRAUN. Ja, men farbror är ju rik.

BURRING. Måttligt, min gosse, måttligt. Teatrar, hyrvagnar, supéer och blombuketter — tror du, jag har råd med det i evighet? Nej, jag tar permission och far hem till hustru min.

BRAUN. Gör inte det, farbror. Det blir bara spektakel.

BURRING. Det blir värre, om jag stannar. — Och hvad tjänar det till? Nordin bryr sig katten om lilla Klara, det är sant. Men i stället har fru Lind fått honom i sina klor. Ska det vara så nödvändigt, att han gifter sig med fröken Louise?

BRAUN. Hon är ju alldeles olycklig för hans skull. Och det blir aldrig folk af Nordin, förrän han gifter sig.

BURRING. Jag känner många, som det inte blifvit folk af ändå. — Men jag frågar än en gång: hvad tjänar allt det här till? — Du vill väl inte, att jag ska börja samma lek med fru Lind? För då säger jag stopp. Kom ihåg det!

BRAUN. Nej, det vill jag inte. Jag vill bara, att farbror håller ut i dag. Farbror har ju för resten bjudit dem på middag.

BURRING. Det var ju hon, som tvingade mig. Och för resten är jag nervös för ett bref, som jag fått ifrån hustru min.

BRAUN. Hvad skrifver hon då?

BURRING. Ingenting oroande. Men det gör mig nervös ändå. Hon beundrar mig, ser du, och skrifver, att jag inte ska öfveranstänga mig.

BRAUN. Tror hon, att farbror arbetar för mycket?

BURRING. Ja, jag skref, att jag arbetade förfärligt. Hvad skulle jag göra? Jag kunde ju inte skriva, att jag äter supéer med fru Lund — för att kurera en kärlekstokig yngling. Det skulle hon för resten aldrig ha trott. Därför skref jag i stället en hop annat, som inte var sant.

BRAUN. Ändamålet helgar medlen.

BURRING. Det säger jag mig själf också. Och jag ska fortsätta i dag. Men i morgon ska det vara slut. Nu går jag in till mig och hvilar ut litet. Det får vara surrogat för middagsluren.

BRAUN. Gör det, farbror.

BURRING (*går, vänder sig i dörren*). Ja — för på Ulriksdal lär jag inte få sofva middag. Men hvarför kan du inte följa med?

BRAUN. Nej, jag måste hålla ögonen på dem, som stanna hemma.

BURRING (*slugt*). Hohol! (*Går.*)

SCEN 5.

BRAUN. Sedan LOUISE.

BRAUN (*står en stund i tankar, går så fram till fru Lunds dörr och knackar*).

FRU LUND (*gläntar på sin dörr*). Hvem är det?

BRAUN. Det är herr Braun.

FRU LUND. Jag håller på och klär mig.

BRAUN. Ursäkta. — Jag ville bara tala ett ord med fröken Torell.

FRU LUND. O, hvad ni skrämde mig. — Louise! — Louise! Hon kommer strax. (*Stänger dörren.*)

BRAUN. Hon trodde väl, det var brukspatron. Nå — det är naturens ordning.

LOUISE (*in*). Hvad vill ni mig?

BRAUN. Jag ville prata med er som förr i världen. (*Louise skakar på hufvudet.*) Ni är så mycket upptagen nu för tiden.

LOUISE. Är jag?

BRAUN. Ja. Förr i världen räknade ni och arbetade. Och både Nordin och jag fick hjälpa er ibland. — Ni är visst inte road af ert arbete nu mera?

LOUISE. Ja, men jag arbetar ändå.

BRAUN. Förr trodde ni inte, att det var alldeles detsamma.

LOUISE. Jag har blifvit en helt annan människa, än jag var förr.

BRAUN. Hm.

LOUISE (*forceradt*). Jag tycker om att roa mig,

ser ni. Jag är ung. Hvarför ska man inte roa sig, när man är ung?

BRAUN. Det har väl ingen nekat er heller.

LOUISE. Det vill jag också hoppas. — Jag är tjugu år fyllda och tillräckligt gammal för att sköta mig själf.

BRAUN. Det har jag heller aldrig bestridt.

LOUISE. Hvad är det ni bestrider då? — Ty något är det. Det hör jag på er ton.

BRAUN. Jag bestrider ingenting. Jag vill bara helt oskyldigt fråga er om en sak: Anser ni, att fru Lund är ett passande umgänge för er?

LOUISE. Fru Lund är min väninna. Och jag tillåter inte, att någon talar illa om henne. Hon tycks vara ett passande sällskap åt andra. Hvarför då inte åt mig?

BRAUN. Jag vill bara erinra er om, att ni inte tyckte om henne förr. Förr i världen var det fru Lind —

LOUISE. Tala inte om henne!

BRAUN. Hvarför det?

LOUISE (*bryter ut*). För att hon har bedragit mig. För att jag hatar henne. För att hon är falsk, kokett, hjärtlös och beräknande. Ni vet inte, hur jag var emot henne. Allt hvad jag tänkte, allt hvad jag kände berättade jag för denna människa — hon känner mig ut och in — så — ni vet inte. — Alla är ni emot mig — alla har ni bedragit mig — ni vet inte, hur olycklig jag är. (*Kväfver gråten.*) Men därför vill jag inte, att någon ska märka det, hvarken ni eller någon annan. Därför ska jag hålla på och gå på teatern, och i Berns och på varieté och på konserter och på allting. Jag ska ha så roligt, så jag ska glömma, hur elaka alla människor äro. Och när jag inte tan roa mig längre, ska jag bli lika elak som alla andra. Och så ska jag bli kokett och krossa hjärkan. Ja det ska jag. (*Sätter sig i »du-och-jag-soffan».*) Kom hit nu, ska jag öfva mig att kokettera för er!

BRAUN (*fram emot henne*). Stackars liten! (*Louise brister i gråt.*) Stackars, stackars lilla barn!

LOUISE (*springer upp*). Jag är inte något barn. Jag förbjuder er att tala till mig på det sättet. (*Går*).

www.libtool.com.cn
S C E N 6.

BRAUN. Sedan NORDIN.

BRAUN. Nej, men det här är då — nästan för mycket. Det här ska Nordin få betala. Och fru Lind också. (*Går till Nordins dörr, men innan han hinner fram, träder Nordin ut med en stor blombukett i handen och stannar vid åsynen af Braun och tvinnar förläget sin ena mustasch.*)

NORDIN. Är du kvar?

BRAUN. Ja, jag är kvar. Du din olycksaliga åsna —

NORDIN. Hör nu — jag undanber mig —

BRAUN. Ja, gå på med det. Det är mig så orimligt likgiltigt. Är det fröken Torell, som ska ha den där buketten?

NORDIN. Det säger jag inte.

BRAUN. Jaså — nej, det var så sant — det är naturligtvis fru Lund.

NORDIN. Fru Lund får inga buketter af mig. Så mycket du vet det.

BRAUN. Ja, då står mitt förstånd stilla. — För jag kan väl aldrig tro, att du uppvaktar gumman Sandberg —

NORDIN. Hör du, Braun. Jag tror, du står och drifver med mig.

BRAUN. Jag är verkligen inte i humör till det.

NORDIN. Nej, jag finner också högst naturligt, att du är vid dåligt lynne. Och jag är inte ond på dig.

BRAUN. Tackar så mycket.

NORDIN. Jag hoppas, att vi alltid ska vara vänner.

BRAUN. Hvad är det åt dig?

NORDIN. Inte rår jag för, att fru Lind tycker mer om mig än om dig.

BRAUN. Hvad pratar du?

NORDIN. Det är så med kärleken, ser du. Man flammar upp i sin ungdom — än för den ena och än för den andra. Till dess att man en vacker dag hittar den rätta.

BRAUN. Och det har du gjort?

NORDIN. Ja, det har jag gjort. Fröken Torell var barnslig och frisk, och det förtjuste mig i början, och när det gick öfver, var det högst naturligt, att jag fäste mig vid fru Lund, som var en mogen kvinna. Men så fick jag opp ögonen för, att hon är simpel.

BRAUN. När skedde denna märkvärdiga upptäckt?

NORDIN. Det var den där kvällen, när jag följde fru Lind på teatern, och hon var på operan.

BRAUN. Du glömde naturligtvis att hämta henne.

NORDIN. Ja, det gjorde jag. Och när jag så kom i håg det, så sa' fru Lind att det var för sent. Och det var det.

BRAUN. Jaså, fru Lind sa' —

NORDIN. Ja, det gjorde hon. Och hon hade alldeles rätt. Men då sa' fru Lund några småsaker dan därpå, som jag inte kan glömma.

BRAUN. Det var då, du förstod, att hon var simpel.

NORDIN. Ja, det var det.

BRAUN. Och se'n blef du kär i fru Lind.

NORDIN. Ja, ser du, hon är en mogen kvinna och på samma gång frisk och oskyldig som en ung flicka. Det var just, hvad jag nyss tänkte säga.

BRAUN. Hon är, vill du säga, ett aritmetiskt medium mellan fru Lund och fröken Torell.

NORDIN. Ja, det är precis, hvad jag alltid har tyckt. Och nu älskar jag henne vanvettigt. Och jag ska aldrig älska nå'n annan än Eva.

BRAUN. Då ska jag säga dig, att du är ett stort nöt.

NORDIN. Jag bryr mig inte om, hvad du säger. Jag har tagit Eva ifrån dig, och därför är du svartsjuk. När du moraliserade mig för fru Lunds räkning, så hade du alldeles rätt. Och jag tackar dig. Jag är till och med mycket ledsen, att jag slog sönder det där glaset.

BRAUN. Asch!

NORDIN. Men säger du något ondt om Eva, det förlåter jag dig aldrig.

BRAUN. Då ska jag säga dig, att jag visste, att du skulle bli kär i fru Lind.

NORDIN. Ja, det var väl inte svårt att gissa.

BRAUN. Ack, din jubelidiot! Hon har själf sagt, att hon skulle göra dig kär i sig.

NORDIN. Det är inte sant.

BRAUN. Jo, det har hon sagt till mig. Hon tycker om att se männen för sina fötter, det har hon också sagt. Hon har sagt, att du är den störste tok, hon känner.

NORDIN.. Det är lågsinnadt af dig — mot en kvinna, som du har älskat.

BRAUN. Jag har aldrig älskat henne. Och jag råder dig, att inte leka med elden. För den bränns. Hon har systematiskt och planmässigt ansträngt sig för att få dig i sina klor. Jag ser nu, att hon har lyckats — tack vare din alldeles omätliga dumhet. Och vill du nu ge henne den där buketten, så kan du göra det. (*Ut i fonden.*)

SCEN 7.

NORDIN. Sedan FRU SANDBERG. Sedan FRÖKEN TORELL. Sedan FRU LUND. Sedan BURING.

NORDIN (*står en stund med buketten i hand, kastar den därpå bort i en vrå och sätter sig med ansiktet i händerna i »du-och-jag-soffan»*).

FRU SANDBERG (*in, pyntad och fin, något burlesk i sin stass*). Nej, se herr Nordin. Har notarien inte gått till sitt arbete?

NORDIN. Jag tänker inte gå till mitt arbete.

FRU SANDBERG. Inte det. Hur är det fatt? Mår inte herr Nordin bra?

NORDIN. Mig felas ingenting.

FRU SANDBERG (*får se buketten*). Hvad är det där?

NORDIN. Det är en buket.

FRU SANDBERG (*tar upp den*). Hvarför ligger den fina buketten på golfvet? (*Luktar på den*.) Jo, jag tackar jag. Den måtte ha kostat modiga slantar. Aj aj aj, herr Nordin. Hvem ska ha den?

NORDIN. Den kan fru Sandberg få, om ni vill hålla till godo.

LOUISE (*in*). Ska vi inte fara snart?

FRU SANDBERG. Ser Louise, en så'n fin buket. som herr Nordin har skickat efter. Jag undrar hvem den är till. Är den inte vacker?

LOUISE. Jo, den är mycket vacker?

FRU SANDBERG. Men så se då på den. Se, så'na rosor. Och känn en så'n doft. (*Louise tar den motvilligt*.)

LOUISE. Den är inte till mig.

NORDIN. Vill fröken behålla den?

FRU SANDBERG. Ser du det, jag visste nog, till hvem den var.

LOUISE. Är det säkert, att ni har menat den åt mig?

FRU LUND (*in*). Nej, en så'n vacker buket!

FRU SANDBERG. Ja, tänka sig, att herr Nordin har skickat efter den.

LOUISE. Men är den verkligen åt mig?

NORDIN. Det finns ingen, jag hellre skulle ge den åt — nu.

FRU LUND. Herr Nordin har smak att välja blommor.

LOUISE (*ser lycklig, men på samma gång osäker ut.*) Tack, herr Nordin!

NORDIN (*tar hennes framräckta hand*). Ingen orsak.

BURRING (*in.*) Nå, nu är vi klara, ser jag.

LOTTA (*in.*) Släden väntar där nere. (*Louise sätter buketten i vatten.*)

BURRING. Nå, då ger vi oss af. — Hvad ser jag? — En så'n vacker buket!

FRU SANDBERG. Ja, den har herr Nordin gifvit åt lilla Louise.

BURRING. Det var förståndigt, min gosse. Ja, funnes det nu plats i släden, skulle du följa med.

NORDIN. Tack, jag stannar hellre hemma.

LOUISE. Jag ska bara bära in buketten.

FRU LUND. Det kan du ju göra när du kommer hem.

(*Alla gå, utom Nordin Entrédörrarna stängas, man hör en stund röster, medan de sätta på sig kläderna.*)

SCEN 8.

NORDIN. Sedan LOTTA. Sedan FRU LIND.

NORDIN går en stund fram och åter på golvet, stannar framför buketten, ser på den, hvisslar, går åter bort, fram mot fru Linds dörr, stannar obeslutsam. Går fram och lyfter upp vassen med buketten, ser mot fröken Torells dörr, ställer den med en otålig rörelse ifrån sig, och går ett slag öfver golvet.

LOTTA (*in.*) Var det notarien, som ringde?

NORDIN. Nej, det var det inte.

LOTTA (*fram*). Då var det bestämdt fru Lind.

NORDIN. Hör nu, Lotta.

LOTTA. Jaha, hvad vill notarien?

NORDIN. Vill Lotta vara snäll och ta den här buketten och bära in den i fröken Torells rum.

LOTTA (*tar buketten, bär in den och kommer tillbaka*). Var det något mer?

NORDIN. (*fundersam*). Ja — Lotta går ju in nu till fru Lind?

LOTTA. Ja-a.

NORDIN. Vill Lotta då vara snäll och hälsa henne —

LOTTA. Hvad ska jag hälsa henne?

NORDIN. Ingenting. — Det är bäst, Lotta inte säger nå'nting.

LOTTA. Ska jag inte hälsa henne något?

NORDIN. Nej, det behöfs inte. Tala inte om, att jag sa' något. Och säg ingenting om buketten. (*Går, vänder om.*) Kom ihåg, hvad jag säger: Låtsa inte om nå'nting alls.

LOTTA. Nej, för all del. Nej. (*Nordin går ut.*) Det är en besynnerlig herre, det där. Först skulle jag hälsa. Så skulle jag inte hälsa.

SCEN 9.

LOTTA. Fru LIND inkommer.

FRU LIND. Se där ha vi ju Lotta. Vill Lotta ta det där brevet med sig och lägga det i lådan, när Lotta går ut? — Men hur är det fatt?

LOTTA. Jo, jag blef så häpen nyss. För herr Nordin var så konstig.

FRU LIND. Hur så?

LOTTA. Jo, först bad han mig att bära in en blombukett i fröken Torells rum.

FRU LIND (*intresserad*). Verkligen?

LOTTA. Ja, den stod här på bordet i en vas. Det var en rysligt vacker blombukett, må frun tro. Och så fint papper det satt omkring den se'n — med en liten särskild bukett i det ena hörnet. Och så sa' han, att jag inte fick tala om det för frun.

FRU LIND. När kom den buketten?

LOTTA. Jag vet inte säkert, förstås. Men jag

tror, att den låg i den där pappasken. Och så var det bestämdt dalkullan, som springer för Sachs.

FRU LIND. Ja, det är bra. Glöm nu inte bort brevet.

LOTTA. Nej, för all del. (*Går ut.*)

www.libtool.com.cn

SCEN 10.

Fru LIND. Sedan BRAUN.

FRU LIND (*går fram och slår upp pianot. I detsamma inkommer Braun och stannar något förlägen vid dörren*). Är ni redan hemma igen?

BRAUN. Ja — jag har gjort mig ledigt i dag.

FRU LIND. Ni ser ut, som om ni sökte någon.

BRAUN. Ja, jag trodde uppriktigt sagdt inte, att jag skulle träffa er ensam.

FRU LIND (*lämnar pianot*). Jaså, ni spionerar på mig?

BRAUN. Det är inte vackert, det medger jag —

FRU LIND. Ni erkänner också. Det vill säga ni har börjat bli rädd för kvinnolisten. I trots af att medelvikten på mannens hjärna är 750 och kvinnans bara 425 — var det inte så ni sa'?

BRAUN. Ni har ett utmärkt sifferminne.

FRU LIND. Det har jag också. — Jaså, ni börjar tro, att den lilla hjärnan ibland kan vara den kvickaste?

BRAUN. Det strider visserligen mot alla erkända teorier —

FRU LIND. Verkligen? Men trots teorierna har er tro börjat vackla. Och ni fruktar för, att den stora hjärnan stundom arbetar litet — hur ska jag säga? — klumpigare?

BRAUN. Jag har aldrig förnekat, att en kvinna kan öfverlista en man. Men sker det, så sker det inte bara med hjärnan.

FRU LIND. Med hvad då, om jag får fråga?

BRAUN. Det säger jag inte.

FRU LIND. Inte. — Tänk, om jag nu skulle vara ädelmodig?

BRAUN. Då skulle jag tro, att det låge en hund begrafven under detta plötsliga ädelmod.

FRU LIND. Men om jag kunde bevisa er, att ni inte behöfver frukta mitt inflytande längre?

BRAUN. Det vore tus— jag ber om ursäkt — det vore i sanning högst öfverraskande.

FRU LIND. Jag ska vara ädelmodig. — Herr Nordin har i dag skänkt fröken Torell en magnifik bukett.

BRAUN. Det tror jag inte.

FRU LIND. Jag försäkrar er.

BRAUN. Tro ej nattgammal is, ej talet af knäsatt mö — nej, det passar inte.

FRU LIND. Nej, inte oss emellan. — Men om ni inte tror mig, så kan ni själf se. Öppna dörren!

BRAUN (*gör så*).

FRU LIND. Nå, hvad ser ni? Är dörren till Louises rum öppen?

BRAUN. Jag tror sannerligen.

FRU LIND. Ni inbillar er väl inte, att jag låtit bära in den.

BRAUN (*stänger dörren*). Nej — i det fallet hyser jag inga öfverdrifna misstankar. — Är det ni, som förmått Nordin att skänka denna bukett åt fröken Torell?

FRU LIND. Det säger jag inte.

BRAUN. Har man sagt A, får man säga B. — Är det ni, eller är det inte ni?

FRU LIND. Kan inte den manliga hjärnan, som väger 750 gram i medeltal, räkna ut hvad en stackars 425-grams-hjärna har utfunderat?

BRAUN. Har ni öfvertalat honom?

FRU LIND. Nej.

BRAUN. Har han gifvit bort den af fri vilja?

FRU LIND. Jag antar det. — Är det er emot på något sätt?

BRAUN. Nej, jag kan ju inte vara annat än belåten.

FRU LIND. Nej visst. Numa får sin Pompilius. Det är ju det ni vill.

BRAUN. Ja, det är det. Men jag skulle bra gärna vilja veta —

FRU LIND. Hvad då?

BRAUN. Hur buketten har kommit dit. Jag kan ju inte vara nöjd med bara att den står där.

FRU LIND. Det fattar jag inte. Om den står där, så har Louise naturligtvis fått den. Och om hon fått den, är Nordin på goda vägar att komma i rätt hamn. Och om han det gör, är det min förtjänst. Är det inte klart?

BRAUN. Nej, det förefaller mig i stället mer än oklart. — Hör nu, om en person tappat nycklarna till sitt skrifbord och två personer anstränga sig för att skaffa dem till rätta. — Är ni med?

FRU LIND. Ja, så där tämligen.

BRAUN. Om nu den ena af dessa vill gå i hans lådor först och titta i dem, innan han själf får nycklarna tillbaka — hvad kallas det?

FRU LIND. Jag tror, jag blir ond.

BRAUN. Det ska ni inte bli. — Om denna person erkänt sin afsikt att själf gå i lådorna — tror ni, att man då kan känna sig så särdeles lugn, bara därför att han eller hon öppnat en dörr och säger: var så god, nyckeln sitter i skrifbordet.

FRU LIND. Å, hvad ni är klok!

BRAUN. Ja, jag är det. Är Nordin hemma?

FRU LIND (*trovärdigt*). Nej, han är utgången. Tänker ni söka honom?

BRAUN. Ja — jag måste veta, hur nyckeln kommit i skrifbordslådan.

FRU LIND. Gör det, herr Braun. Och tala sedan om det för mig.

BRAUN. Någon gång skall jag alltid tala om det. (*Går ut.*)

SCEN 11.

Fru LIND. Sedan NORDIN.

FRU LIND (*brister i skratt, reser sig opp, går fram till pianot*). Jaså, han kan omöjligt öfvertygas. (*Sätter sig vid pianot och slår an några ackord. I detsamma öppnas dörren, och Nordin träder in.*)

FRU LIND (*spelar vidare, som om hon icke såge Nordin*).

NORDIN (*hostar*).

FRU LIND (*vänder sig om*). Är ni där? Jag trodde, ni hade gått till ert arbete.

NORDIN. Nej, jag sitter hemma och melankoliserar.

FRU LIND (*slutar spela*). Är ni ledsen?

NORDIN. Fru Lind! Kan ni förstå, att man kan älska två personer på samma gång?

FRU LIND (*eftersinnande*). Ja — det kan jag mycket väl tänka mig.

NORDIN. Tror ni, att man blir så glad, om man märker, att man gör det då?

FRU LIND. Älskar ni två personer?

NORDIN (*går förbi hennes fråga*). Braun gör mig alldeles tokig om dagarna.

FRU LIND. Älskar ni Braun?

NORDIN. Skämta inte. För ni kan ändå inte förstå det där. Han lägger sig i allt, hvad jag gör. Det har varit så alltid. Ibland har han förstås rätt. För jag har varit en slarfver. Men ibland säger han saker, som —

FRU LIND. Braun håller mycket af er.

NORDIN. Det är ovanligt hyggligt af er, att tala godt om honom.

FRU LIND. Hur så?

NORDIN. Jo, det är det. Och det håller jag

4. — Andras affärer.

er räkning för. Jag hade inte tänkt att tala om det för er. Men ni skulle akta er för Braun.

FRU LIND (*döljer ett leende*). Han har talat illa om mig inför er?

NORDIN. Ja, det är inte vackert att bära fram det. Men han gör verkligen det. Hade inte han varit —

FRU LIND. Nå? Än se'n?

NORDIN (*bryter ut*). Jo, då hade inte fröken Torell fått den där buketten.

FRU LIND (*oskyldigt*). Hvilken buket?

NORDIN. Ja, det är sant. Ni vet ju inte om det. Jo, jag hade skaffat mig en buket, som jag ville ge er — därför att — därför att jag ville ge er buketten. Det var bara rosor. Och jag tycker, att ni skulle inte ha annat än rosor. —

FRU LIND. Tack ska ni ha! Tycker ni det?

NORDIN. Ja, det tycker jag. Och när jag så kom med den, så mötte jag honom. Och så sa' han —

FRU LIND. Ja, det behöfver ni inte tala om. Det vet jag ändå.

NORDIN. Och då blef jag så utom mig, så jag kastade buketten i en vrå och satte mig där jag stod.

FRU LIND. Blef ni så ond?

NORDIN. Ja, det blef jag. Och så kom de in allihop. Och så sa' fru Sandberg, att jag hade tänkt att ge buketten åt fröken Torell.

FRU LIND (*spändt*). Tog hon emot den?

NORDIN. Ja, visst tog hon emot den.

FRU LIND (*skrattar*). Om ni visste, hvad det här gör mig glad! Kära snälla herr Nordin, i dag gör ni mig verkligen vid godt humör.

NORDIN. Jag begriper inte.

FRU LIND. Hvad är det ni inte begriper?

NORDIN. Förstår ni inte, att det var ni, som skulle ha haft buketten, att jag hade drömt mig,

att ni skulle ställa den inne på ert rum och tänka på mig, när ni såg den, och —

FRU LIND. Det sista ska jag göra ändå.

NORDIN. Ni förstår mig inte. Ni vill inte förstå mig. Jag älskar er, Eva. Jag älskar er vanvettigt. (*Böjer knä.*) libtool.com.cn

FRU LIND. Stig opp för guds skull.

NORDIN. Nej, jag ligger kvar vid edra fötter. Jag har älskat många kvinnor, fru Lind. Jag nekar det inte. Och jag har alltid älskat vanvettigt. Det ligger i blodet. Och jag kan inte lägga band på mig. Säg till mig, att jag ska kasta mig i strömmen för er skull, hoppa utför hissen, skjuta mig för pannan. Jag gör det genast. Jag har aldrig älskat någon så som er. Jag känner som en ilning i hela min kropp, bara ni kommer in i rummet. När jag sover, spritter jag upp och ser er lifslevande framför mig. Jag blir tokig, Eva. Jag blir alldeles tokig.

FRU LIND (*för sig*). Stackars gosse! Det var allvarsammare än jag tänkte. — (*Högt.*) Stig upp nu, herr Nordin. (*Paus.*) Stig upp, hör ni.

NORDIN. Jag lyder er.

FRU LIND. Sätt er här och hör mig.

LOTTA (*in*). Det är ett telegram till frun.

FRU LIND (*tager telegrammet, kvitterar det, Lotta går*). Förlåt mig!

NORDIN. Hvad svarar ni?

FRU LIND (*bryter telegrammet, ger till ett kväfdt utrop af glädje*).

NORDIN. Hvad är det?

FRU LIND. Är ni lugn nu?

NORDIN. Jag skall försöka — om ni vill det.

FRU LIND. Lyd då mitt råd! Gå ut och tag er en grundlig promenad och tänk på, hvad ni sade mig först.

NORDIN. Hvad då?

FRU LIND. Jo, ni frågade mig, om jag trodde, att man kan älska två på en gång.

NORDIN. Ja, men vill ni inte säga mig —

FRU LIND. Inte ett ord nu. I afton kan ni få prata vid mig vid lampan som vanligt. Då skall jag säga er — allt hvad ni kan önska — och litet till.

NORDIN (*kysser hennes hand*). Tack, Eva. (*Rusar ut i fonden.*)

SCEN 12.

FRU LIND. BRAUN kommer in, stöter ihop med NORDIN, söker hejda honom.

FRU LIND (*läser om telegrammet, kysser det, utbrister strålande*). Han kommer! Han kommer!

BRAUN (*in*). Ett sådant utbrott!

FRU LIND. Har ni redan gjort er promenad?

BRAUN. Nej, det har börjat snöa så afskyvärdt.

FRU LIND (*skrattar*).

BRAUN (*förargad*). Hvad skrattar ni åt?

FRU LIND. Jag skrattar åt er dumma historia om nycklarna.

BRAUN. Jaså, den är dum också!?

FRU LIND. Hade ni bara varit här, herr Braun, så hade ni hittat nyckeln.

Riddå.

TREDJE AKTEN.

Samma dekoration. Det är afton. Lampan brinner på bordet.

SCEN 1.

FRU LIND (sitter och läser i en bok). LOTTA (från entréen).

LOTTA. Fru Lind! Fru Lind!

FRU LIND (*ser opp*). Hvad är det?

LOTTA. Det är ett telefonbud, som frågar efter frun.

FRU LIND. Efter mig?

LOTTA. Nej, efter fru Sandberg, förstås.

FRU LIND. Hvad ska jag göra vid det?

LOTTA. Jo, jag ville bara veta hvad jag skulle svara.

FRU LIND. Lotta måste naturligtvis svara, att hon inte är hemma.

LOTTA. Ja, men hon kommer väl strax.

FRU LIND. Gå ut och fråga, hvad hon vill.

LOTTA (*ut i entréen, lämnar dörren öppen. Man ser, hur hon talar i telefon*).

FRU LIND. Nå, hvad är det?

LOTTA (*i telefon*). Jag vet inte. Jag ska höra efter (*kommer in igen*). Det är ett fruntimmer, som frågar om det finns något ledigt rum.

FRU LIND. Det vet väl Lotta, att det inte finns.

LOTTA. Ja, men hvad ska jag svara?

FRU LIND. Säg, som det är, naturligtvis.

LOTTA (*ut igen, talar i telefon*). Ja, men frun är inte hemma. — — Det vet jag inte. — Jaha! (*Ringer af.*) Å, herre gud!

FRU LIND. Hvad står på?

LOTTA. Hon säger att hon kommer själf.

FRU LIND. Hvem var det?

LOTTA. Hon ville inte säga sitt namn.

FRU LIND. Och det var ett fruntimmer?

LOTTA. Ja.

FRU LIND. Det var kuriöst.

LOTTA. Och så säger hon, att hon ska vara här strax. För hon var midt öfver i kryddbo'n och telefonerade, sa' hon.

FRU LIND. Nå, då få vi ju veta, hvem hon är.

LOTTA. Jaha. Och det ska fru Lind få se, att när frun kommer hem, så hittar hon på, att den här främmande människan ska bo nå'nstans här i huset. Och då är det förstås meningen, att jag skall flytta ut i köket eller knuffas in i den där skrubben där jag bodde, när det var landtbruksmöte. (*Det ringer.*) Hvad var det jag sa'? Där är hon. — Men det ska jag tala om, att då flyttar jag. För ska man städa och borsta åt sju personer, koka maten och gå på torget, vara oppe klockan 5 och sitta och vänta i köket om nätterna, då blir man gråhårig, innan man hinser att blinka. (*Det ringer.*) Ja — ja — jag kommer. — Hjälp mig nu, fru Lind, som alltid är snäll — så hon går sin väg. (*Det ringer.*)

SCEN 2.

DE FÖRRA. LOVISA.

FRU LIND (*lägger igen boken och hör likgiltigt på samtalet i entréen*).

LOVISA. Jaså, fru Sandberg är inte hemma?

· LOTTA. Nej. Och inte vet jag när hon kommer hem.

LOVISA. Hon ska väl komma hem i natt, vet jag.

LOTTA. Ja, det blir inte tidigt, det. När min fru kommer ut på galejan, så är hon minsann inte den, som slutar förrän in på småtimmarna.

LOVISA. Hvad säger människan? Det måtte vara ett besynnerligt ställe som min man har råkat ut för.

FRU LIND (*rycker till*). Hennes man! (*Upp*.) Förlåt mig — jag vet inte, med hvem jag har den äran —

LOVISA. Mitt namn är Burring — Lovisa Burring. Är min man hemma?

FRU LIND. Nej, det är han inte. Men han kommer nog snart.

LOTTA. Brukspatron har bjudit min fru —

FRU LIND. Gå ut så länge, Lotta, så ska jag ta emot fru Burring.

LOTTA (*kastar en förargad blick på fru Burring, ut i fonden*).

SCEN 3.

FRU LIND. LOVISA.

FRU LIND (*älskvärdt*). Var så god och sitt, fru Burring. Var så god och sitt.

LOVISA (*stramt*). Tackar så mycket. Jag vet inte, med hvem jag har den äran —

FRU LIND. Ack förlåt, jag glömde ju att presentera mig. Jag heter fru Lind och är inackorderad här.

LOVISA. Är fru Lind bosatt i Stockholm?

FRU LIND. Nej, jag bor i Helsingborg.

LOVISA. Och har rest hit ifrån man och barn.

FRU LIND (*hastigt*). Jag är här i affärer.

LOVISA. Jaså. — Hm! — Fru Lind vet naturligtvis inte, när min man kommer hem.

FRU LIND. Nej, det vet jag verkligen inte. (*Ser på klockan.*) Klockan är tio nu.

LOVISA. Då brukar min man ha gått och lagt sig. www.libtool.com.cn

FRU LIND. Ack ja, det här Stockholm, fru Burring. Det är något helt annat, än hvad vi landsortsbor är vana vid.

LOVISA. Ja, min man är ju så fasligt upptagen.

FRU LIND (*osäkert*). Ja-a.

LOVISA. Han skrifver i hvarstenda bref, hur upptagen han är. Han är så plikttrogen, min Olle, och så arbetsam. När han valdes till riksdagsman för åtta år sen — det var — första gången — vet ni, det är riktigt lustigt att tala om det — men då grät jag.

FRU LIND. Grät ni?

LOVISA. Ja, tänk, att det gjorde jag. Alla människor sa': Burring ska representera oss i riksdag'n. Burring ska tala för våra intressen. Han yttrar sig aldrig annat än i det, som rör ortens angelägenheter. Har fru Lind märkt det?

FRU LIND. Ja, jag tror väl.

LOVISA. Därför har han också lyckats att bibehålla sina valmans förtroende. Men som sagdt, när han blef riksdagsman, då grät jag. För min man är så samvetsgrann. På allt, hvad han tar sig till, använder han ett arbete, en energi. Har ni inte redan märkt det? När en annan skulle ta saken lätt och låta allting sköta sig själf, då är han i selen från morgon till kväll. Och därför grät jag. För jag tänkte, att — det här går aldrig väl.

FRU LIND. Jag trodde, att ni skulle ha varit stolt i stället.

LOVISA. Det var jag också. Jag är alltid stolt

öfver Olle. Men jag var mera rädd. Burring har magrat så förfärligt. Tycker ni inte det?

FRU LIND. Det har jag ju svårt att bedöma. Men jag tycker, han ser ganska välmående ut.

LOVISA. Det är ingenting, mot hvad han har varit. — Är han inte blek heller?

FRU LIND. Nej, det kan jag försäkra, att han inte är.

LOVISA. Herre gud, hvad ni gör mig glad! För ser ni, när man sitter ensam på landet de långa vinterkvällarna —

FRU LIND. Har herrskapet inga barn?

LOVISA (*suckar*). Nej, vi har aldrig varit så lyckliga. — Ack, dessa långa vinterkvällar! Då tänker jag på Olle, som går här ensam och sträfvat och arbetar, utan att någon ser om honom. Han har sina vanor, ser ni, och dem känner ingen mer än jag. Och så fick jag en sådan lust att fara upp och se till honom. (*Tar fram näsduken*)

FRU LIND. Det kan jag så väl förstå.

LOVISA. Jag väntade bref i dag med posten. Men det kom inte. Olle har så sällan tid att skriva, och han skriver så kort. Det kom öfver mig en så'n oro, det var som en ond aning. Och så satte jag mig på tåget och kom hit klockan tio. (*Gråter*.) Är fru Lind säker på, att han mår riktigt bra?

FRU LIND. Ja, i det fallet kan fru Burring vara alldeles lugn.

LOVISA. Hvad ni gör mig lycklig. Det är riktigt besynnerligt, att jag har kunnat sitta och berättat allt det här för er, som jag inte känner. Men när hjärtat är riktigt fullt — ja, det där förstår ni nog. Men hör ni — hvad mente den där jungfrun med, att hennes fru var ute på galej?

FRU LIND. Det är bara ett vulgärt uttrycksätt. — Brukspatron har bara varit så artig och bjudit ett par af fruntimmerna på middag.

LOVISA. Ja, se, min Olle är alltid så uppmärksam

sam. — Jag är riktigt glad, att han har litet roligt för en gångs skull. Men när tror ni han kommer hem?

FRU LIND. Ja, jag vet inte precis. Men —

LOVISA. Naturligtvis. Efter midda'n gå de på teatern, och efter teatern ska de supera. — Tror ni inte, jag känner till Stockholm? — Men det blir sent, det här, och jag känner mig riktigt sömnig. Hur var det, har inte min man två rum?

FRU LIND. Jo, det har han.

LOVISA. Tror ni inte, att det skulle kunna arrangeras en bädd åt mig i hans yttre rum.

FRU LIND. Jo, det tror jag säkert.

LOVISA. Då går jag in dit och gör mig hemmastadd. — Jag ska bara gå efter min lilla kappsäck. (*Ut i entréen.*)

FRU LIND. Jag ska ringa efter Lotta.

LOVISA (*in igen*). Behöfs inte för mig. — Hon kan komma in efteråt och bädda på en soffa. Vill ni nu vara snäll och visa mig, hvar han bor.

FRU LIND (*har emellertid tändt ett ljus, som hon ger Lovisa*). Där är brukspatrons rum. Om fru Burring behagar, ska jag gärna hålla er sällskap.

LOVISA. Tackar så mycket, men jag vill verkligen helst vara ensam. Jag ska nog vänta på Olle, om han också inte kommer hem förrän in på »småtimmarna». (*Går in i Burrrings rum.*)

SCEN 4.

LOTTA. FRU LIND. Sedan LOUISE.

FRU LIND (*ringer på en knapp vid dörren*). Stackars brukspatron!

LOTTA (*in*).

FRU LIND. Lotta får lof att vara snäll och göra i ordning en bädd till i brukspatrons ena rum.

LOTTA. Ska människan stanna?

FRU LIND. Var nu snäll, Lotta. Det blir nog bara för i natt.

LOTTA. Ja, de ska vara för att frun ber mig. — Annars skulle ingen få mig att ståda för åtta personer. (Ut.)

FRU LIND. ~~Det här var ett nytt~~ uppslag i intrigen. Ska jag låta brukspatron träffa sin hustru oförberedt? Eller ska jag inte? Det är frågan.

(Louise in.)

FRU LIND. Hvad i all världen! Är det du? Är du ensam?

LOUISE (vill gå förbi). God natt!

FRU LIND. Louise.

LOUISE. Hvad vill du mig?

FRU LIND. Du är ond på mig.

LOUISE (hårdt). Ja.

FRU LIND. Tror du, att jag vill dig något ndt?

LOUISE. Jag vet inte.

FRU LIND. Se nu på mig och säg, om du kan tro, att jag vill dig något ondt.

LOUISE. Det är inte värdt att tala om det.

FRU LIND. Jo, det är det. Hör nu, Louise. (Tar fram telegrammet ur barmen.) Vill du se på det här?

LOUISE (tar motvilligt telegrammet, läser det). Är det möjligt?

FRU LIND. Ja, visst är det möjligt.

LOUISE. Och du är lycklig?

FRU LIND (muntert). Så lycklig som en människa öfver hufvud kan bli i denna sorgliga världen.

LOUISE. Och jag, som trodde —

FRU LIND. Det är en annan, som har gjort dig ondt. Och därför har du misstrott mig.

LOUISE (om hennes hals). Kära, älskade Eva, hvad jag är lycklig!

FRU LIND. Men barn. Hur har du kommit hit? Och ensam?

LOUISE. Jag kunde inte hålla ut. Jag måste

gå hem för att få vara ensam. Det har hänt så mycket i dag.

FRU LIND (*småleende*). Hvad har hänt?

LOUISE. Han har gifvit mig en bukett — å — så vackra blommor.

FRU LIND. Och nu är du också lycklig?

LOUISE (*skakar på hufvudet*). Jag vet inte.

FRU LIND. Åjo, det är du nog. Det är alltid männen, som göra oss lyckliga eller olyckliga. Och olycklig är du ju inte?

LOUISE. Nej, det tror jag åtminstone inte.

FRU LIND. Ser du det, du är lycklig i kväll.
— Men att de lät dig gå — ensam —

LOUISE. De visste inte af, att jag gick.

FRU LIND. Visste de inte?

LOUISE. Nej — nej — nej. Jag vet inte själf hur det gick till. Vi åt middag på Ulriksdal, tror jag. Och fru Lund var så obehaglig. — Usch, jag kan inte tåla henne. Det är så förfärligt att bo innanför hennes rum. Och så for vi till operan. Och när vi hade varit på operan, skulle de gå och supera på Rydberg. (*Skrattar plötsligt.*)

FRU LIND. Hvad skrattar du åt?

LOUISE. Jo, jag kom att tänka på, att fru Sandberg var så lustig när hon drack champagne.

FRU LIND (*ler*). Nå, men sedan.

LOUISE. Jo, just som vi skulle gå in på hotell Rydberg, då kände jag, att jag inte stod ut längre. Och då passade jag på och höll mig efter. Och när de gingo uppför trappan, sprang jag ifrån dem. Jag sprang, så mycket jag orkade ända hem. Jag var så rädd, för att alla tittade på mig. Men jag kunde inte stanna. Jag har längtat hem från alltsammans. Jag ville klä af mig och krypa till sängs och gråta.

FRU LIND. Och nu skrattar du i stället?

LOUISE. Ja, jag kan inte låta bli. Det har fallit som en tyngd ifrån mig. (*Omfamnar henne.*)

Eva, kära älskade Eva, hvad jag håller af dig! Är du inte också glad?

FRU LIND. Jo, det är jag. Men nu ska barnet gå till sängs.

LOUISE. Jag vill inte gå dit in.

FRU LIND. Det är nödvändigt i afton. I morgon lofvar jag, att du ska få bo i mitt rum.

SCEN 5.

DE FÖRRA. NORDIN.

Under denna scen passerar LOTTA ett par gånger genom rummet och går in genom Burrings dörr.

NORDIN (*stannar vid dörren, bugar sig*). God afton! — Är fröken redan hemma?

FRU LIND. God afton, herr Nordin. — Gå in nu, mitt barn. Du behöfver komma i ro. (*Louise går tvekande.*) Misstror du mig ännu?

LOUISE (*ny omfamning*). Nej, nej! Aldrig, aldrig mer. (*Går in.*)

SCEN 6.

FRU LIND. NORDIN.

NORDIN. Hvarför skulle hon gå?

FRU LIND (*döljer ett leende*). Hon var trött och behöfde hvila sig. — Och för resten trodde jag, att ni ville tala med mig.

NORDIN. Ja, det vill jag förstås.

FRU LIND. Har ni redan fått nog af mig? (*Nordin småler utan att svara.*) Ni har gjort en promenad nu i afton också?

NORDIN. Ja, ni sa' ju, att jag skulle göra det.

FRU LIND. Det är rätt. Somliga människor må bra af att sköta sig själfva. Ni mår bra af att vara lydig. Kom ihåg, att ni alltid ska vara lydig,

isynnerhet när ni får en hustru. — Nå, den här sista promenaden har gjort er godt?

NORDIN. Jag hoppas det. Men ni var allt sträng i eftermiddag.

FRU LIND. Ja, men jag var inte elak. — Har ni tänkt efter, om det är riktigt säkert, att ni älskar mig vanvettigt?

NORDIN. Det är inte godt att svara på.

FRU LIND. Ser ni det. Ni behöfver vara i en viss stämning för att hitta så vackra ord. Och när ni fått en kall dusch, som ni fick af mig, så går stämningen öfver.

NORDIN. Ja, det retar mig, att ni har rätt och just därför är det märkvärdigt, att jag inte blir ond på er.

FRU LIND. När jag vill ha en person god, så blir han aldrig ond. Kom ihåg det. Men nu, när jag på sätt och vis blifvit er biktfar, så ska ni också bekänna. Hvad står ni på för fot med fru Lund?

NORDIN. Jag står inte på nå'n fot alls med fru Lund.

FRU LIND. Nej, men ni har gjort det åtminstone. — Vill ni tala om för mig, om ni också har sagt åt henne, att ni älskade henne vanvettigt?

NORDIN. Ja, det sa' jag, men —

FRU LIND. Ni vill säga, att det var en helt annan sak, när ni sa' det till mig, och att när ni talade till henne, så var det också något helt annat, än när ni talade till Louise.

NORDIN. Ja, men det var det också.

FRU LIND. Det inbillar ni er bara. — Vet ni, hvad som är det värsta fel, ni har?

NORDIN. Nej.

FRU LIND (*mycket allvarsamt, pekar på sitt hufvud*). Det sitter där.

NORDIN (*upp*). Nej, hör nu, fru Lind.

FRU LIND. Sitt ner och var lugn —

NORDIN. Ni talar ju ändå till en person, som har både erfarenhet och omdöme.

FRU LIND. Ni tror, att ni har erfarenhet, därför att ni kan få kyssa en dam som fru Lund — Har ni inte gjort det kanske?

(Paus.)

NORDIN. Jag skvallrar aldrig om favörer, som jag har åtnjutit.

FRU LIND. Det var mycket vackert. — Men ni är ändå så angelägen om, att jag ska tro på er Don-Juans-natur, att ni i alla fall benäget erkänner faktum.

NORDIN. (tiger.)

FRU LIND. Sätt er nu och hör på, hvad jag säger er, som en snäll gosse. — (Nordin sätter sig.) Så där ja — Vet ni, när jag först såg, hur ni slog er ut för fröken Torell, så gjorde det mig riktigt ondt om flickan.

NORDIN. Jag begriper inte, hur ni kan säga —

FRU LIND. Nej, nej. Det är litet ovanligt. Men ni får komma ihåg, att kunskapens rot är bitter, men dess frukt är ljuf. Det gjorde mig ondt om den lilla flickan, därför att jag såg genast, att ni var så förfärligt ung.

NORDIN. Jag är då minst lika gammal som ni.

FRU LIND. Ja, men olyckan är, att det syns inte på er. — Och när jag se'n såg, att Louise gick och blef kär på allvar, då tyckte jag det var ännu mera synd om henne. Ty att ni skulle begripa, att ni den gången fått en hög vinst i det stora lotteriet, det insåg jag genast var omöjligt.

NORDIN. Tror ni inte, att jag förstår att uppskatta en flicka sådan som fröken Torell?

FRU LIND. Nej, det tror jag verkligen inte. — Det behöfdes ju bara, att en gammal kokett gaf er en handtryckning och narrade er titta öfver hennes axel i ett album, så var det tillräckligt för er att ögonblickligen ignorera den stackars flickans existens.

NORDIN. Ja, jag är på det sättet. Jag kan

inte hjälpa det. Kärleken kommer öfver mig, utan att jag vet ordet af. —

FRU LIND. Det gör den alltid. — Men er olycka är den, att ni saknar omdöme för att skilja kärlekens stora lott ifrån småsummorna — äfven när man håller papperet midt för er näsa.

NORDIN. Jag har alltid —

FRU LIND. Det är inte sant. Det finns ingenting, som ni alltid har gjort — utom dumheter. Ni förstår inte ens, att i kärlekens lotteri är en nit ofta bättre än småvinsterna. Det har en stor engelsk författare sagt. Men det förstår ni inte, och därför ska ni höra på mig, som förstår saken.

NORDIN (*försöker tala*).

FRU LIND. Tyst, säger jag, och hör på. För det mår ni bäst af. Hvad har ni gjort under den här tiden? Jo, för det första har ni gjort er löjlig. Det har gjort mig riktigt ledsen att se på, hur alla människor ha skrattat åt er. Herr Braun, som är er gode vän, har ju skrattat er midt i ansiktet. Fru Sandberg gör miner åt er, så fort ni går ut genom en dörr. Brukspatron — den hederliga själen — har ju fått lof att åtaga sig gamla fru Lund, bara för att hon skulle lämna er i fred.

NORDIN. Det är inte sant.

FRU LIND. Jo, min sann är det det. Tror ni jag sitter här och säger er obehagligheter bara för att roa mig? Och när så jag själf tyckte, att det var synd om er, och börjar visa er vänlighet, därför att jag insåg, att ni i grund och botten var en hygglig gosse, som bara behöfde komma i bättre händer — då är ni genast färdig att tro, att jag är förälskad i er, och ni börjar köpa buketter och falla på knä på salongsmattan. — Nej, vet ni — Kom inte till mig och tala om erfarenhet och omdöme. I lifvet är ni ännu en skolgosse. Och ni

behöfver bara inse det för att genast bli en bättre människa.

NORDIN (*spak!*). Är jag verkligen en så löjlig person?

FRU LIND. Jag vädjar till ert eget omdöme. — Ni har gjort flera dumheter på åtta dar, än hvad andra människor hinna med i hela sitt lif.

NORDIN (*upp*).

FRU LIND. Hvart ska ni gå?

NORDIN. Jag tänker gå ut och berusa mig.

FRU LIND. Ja, gör ni det.

NORDIN. Ni håller mig inte tillbaka?

FRU LIND. Hvad ska det tjäna till? Det är inte nog med, att ni är kärlekstokig — tänker ni bli alkoholist också — då får ni gå till en hypnotisör — ty sannerligen jag vet, hvad man ska ordinera.

NORDIN. Nej, jag ska inte berusa mig. — Men hvad ska jag göra? — Hvad tycker ni, att jag ska göra?

FRU LIND. Och det frågar ni? — Tänk bara, hur ni kunde ha haft det! — I dessa dagar kunde ni ha gått till guldsmed'n och beställt två tjocka rihgar, den ena åt er och den andra åt en förtjusande flicka, som inte begärde bättre än att få hålla af er. Så hade ni fått arbeta, tills ni fick, så att ni kunde försörja en hustru. Därefter hade det blifvit bröllop och tårar och rörelse, och denna unga flicka hade klädt sig i hvitt siden och mött er inför altaret. Sedan hade ni flyttat in i en liten nymöblerad våning. Ni hade fått små söta barn, och er hustru hade kommit och kysst er, när ni kom hem från ert arbete. Ni hade fått en liten god och älsklig hustru, som hade sett upp till er och ansett er för den klokaste och mest erfarna människa hon någonsin sett.

NORDIN. Ja, det är just, hvad jag behöfver.

FRU LIND (*döljer ett leende*). Tror ni inte, jag vet det? Och så skulle lifvet ha gått så lugnt och

jämnt, som om ni aldrig hade varit hvarken kärleksgalen eller på väg att bli alkoholist. Ni hade naturligtvis inte förtjänt hälften af er lycka. Men just därför kunde ni ha njutit den så mycket tryggare. Ty lyckan kommer aldrig till den, som förtjänar henne. I det fallet kunde hon aldrig ha utvalt ett bättre praktexemplar än just er.

NORDIN. Ja, det ska jag göra. Just så ska jag göra. Jag ska fria till fröken Torell i morgon, förlofva mig i öfvermorgon, gifta mig om en månad —

FRU LIND. Stopp litet. — Hon vill nog inte ha er. — Så som ni har burit er åt, så får ni allt vänta på nästa vinst i lotteriet. Och det är mycket sällan, att människan vinner två nummer å rad.

NORDIN. Ja, men hon tog emot blombuketten.

FRU LIND. Den, som var ämnad åt mig. — Ja. — Men hon har kastat ut den genom fönstret.

NORDIN. Är det sant?

FRU LIND. Ni kan fråga henne själf i morgon. (*Skakar hans hand.*) Godnatt, herr Nordin. Lyd nu mitt råd! Tag er en promenad till, och sof sedan godt efter denna bullersamma dag.

NORDIN. Ska jag promenera nu igen?

FRU LIND. Det reder tankarna. Men kom ihåg — ni får inte berusa er, som ni säger. För då tar jag min hand ifrån er.

NORDIN. Jag ska försöka att vara stark.

FRU LIND. Ja, gör det. Det torde komma att behövas. — Nu går jag in till Louise ett ögonblick. Godnatt.

(*Nordin kysser hennes hand. I detsamma kommer Braun från fonden.*)

BRAUN. Stör jag?

FRU LIND. På intet sätt. (*Fram mot honom.*) Jag är försonligt stämd i dag emot alla människor. Jag ska ge er ett godt råd, om ni vill ta emot det.

BRAUN. Jag är alltid tacksam för goda råd. —

FRU LIND. Till och med när det kommer från en hjärna — som inte våger mer än — hvad var det nu igen?

BRAUN. Om frukten är god, gör det ju ingenting, om trädet är knotigt.

FRU LIND. Det var vackert sagdt. — Lofvar ni att lyda mitt råd, om jag ger er det?

BRAUN. Nej, det gör jag inte.

FRU LIND. Det skulle ni ha gjort — för er vän brukspatrons skull.

BRAUN. Hvad menar ni?

FRU LIND. Det får ni fråga Lotta om. Godnatt. (Ul.)

SCEN 7.

BRAUN. NORDIN.

BRAUN. Hvad i herrans namn menar hon med, att jag ska fråga Lotta? — Nå, jag ska väl ta reda på det i morgon. Det var väl bara ett skrämskott. — Hvad har ni gjort i kväll? —

NORDIN. Jag har setat här och pratat med fru Lind.

BRAUN. Jaså. — Jag har varit bjuden på supé. Eljest skulle jag ha tillåtit mig att hålla er sällskap. —

NORDIN. Det var bra, att du inte gjorde det.

BRAUN. Hade jag stört kanske?

NORDIN. Ja, det hade du. Fru Lind och jag hade ett mycket allvarsamt samtal.

BRAUN. Med anledning af buketten?

NORDIN. Ja, just med anledning af buketten.

BRAUN. Nå, då kan jag tänka mig resten. Nu är du väl fullständigt duperad?

NORDIN. Jag har aldrig varit så litet duperad i hela mitt lif.

BRAUN. Det var ohyggligt. Ja, hvad ser du på mig för? Jag har just i dag fattat det beslutet att aldrig mera moralisera dig.

NORDIN. Det behöfs inte heller.

BRAUN. Nja, det var inte precis orsaken. —
Ska vi gå och lägga oss nu?

NORDIN. Hör du, Braun. Jag vet, att du
gått och skrattat åt mig på den sista tiden.

BRAUN. Det har jag alltid gjort.

NORDIN. Du får vänja dig af med det för
framtiden. Det var bara det jag ville säga dig.

BRAUN. Vill du säga, hvarför du är så hög-
tidlig?

NORDIN. Nej, det är just, hvad jag inte vill.

BRAUN. Gör som du vill. Jag är sömnig.
Kom nu.

NORDIN. Jag ska gå ut och gå ett slag.

BRAUN. Så här midt i natten?

NORDIN. Ja, det reder tankarna.

BRAUN (*menande*). Hör du, Nordin! Du skulle
väl inte händelsevis —

NORDIN. Jag undanber mig alla anspelningar.
Jag är en stadgad man från och med i dag, och
jag —

BRAUN. Hvad för slag?

NORDIN. Det säger jag inte. (*Ut i fonden.*)

BRAUN. Det här är nästan för inveckladt.
Och hvad menade fru Lind med, att jag skulle
fråga Lotta? (*Gäspar.*) Nå, det får jag tids nog
veta i morgon. (*In.*)

SCEN 8.

Fru SANDBERG och fru LUND (*hastigt från fonden*).
Sedan fru LIND.

FRU SANDBERG. Lotta! Lotta! Hon sitter väl
som vanligt och sover i köket, kan jag tänka mig.

FRU LUND. Kan ni begripa, hvart flickan tog
vägen?

FRU SANDBERG. Tänka sig det! Springa sin
väg midt i natten. — Lotta! — (*Ringer.*) Det var

naturligtvis ni, som var så upptagen af brukspatron, kan jag tänka mig.

FRU LUND. Jag hade då åtminstone inte druckit så mycket champagne.

FRU SANDBERG. Jo, men har trefligt af sina inackorderingar! När salig Sandberg dog och — gudskelof — inte lämnade några oförsörjda barn efter sig, då tänkte jag då åtminstone, att jag inte skulle behöfva ha bekymmer för unga flickor.

LOTTA (*in gäslande*).

FRU SANDBERG. Kommer du nu äntligen? (*Härmar henne.*) Ja — sofvit förstås. — Vet du, hvar fröken är?

LOTTA. Nej, det vet jag inte.

FRU LUND. Spring ner och säg åt brukspatron där nere, att han går ut och letar. —

FRU SANDBERG. Herre Gud, ett så'nt elände. Hvar kan hon vara?

FRU LUND (*in*). Tss, hon sofver.

FRU SANDBERG och FRU LUND. Sofver hon?

FRU LUND. Ja.

FRU SANDBERG. Ja, men hvarför gick hon ifrån oss?

FRU LUND. Utan att säga ett ord!

FRU LUND. Hon mädde inte bra. Stör henne inte. Ty nu sofver hon.

FRU SANDBERG. Vi ha letat henne omkring halfva stan. Till sist sa' jag åt de andra, att jag inte stod ut att springa längre.

FRU LUND. Vi gick för att se efter, om hon var hemkommen.

FRU SANDBERG. Och brukspatron, som väntar där nere, Lotta!

FRU LUND. Vet fru Sandberg, om herr Braun har talat vid Lotta?

FRU SANDBERG. Hur ska jag veta det? (*Fru Lind ut.*) Hvad menar hon med det? Lotta!

LOTTA (*halfsofvande*). Ja, frun.

FRU SANDBERG. Gå ner och såg åt brukspatron, att fröken är hemma.

LOTTA. Ja, frun. (Ut.)

FRU SANDBERG. Och vi, som i godan ro kunnat äta vår supé! Jag är hungrig som en varg.

FRU LUND. Att vi inte kom att tänka på telefon!

FRU SANDBERG. Ja, det är det jag säger. När man blir riktigt upprörd, så har man aldrig något gagn af det där dumma instrumentet. Vi går ut i köket, fru Lund, och ser efter, om det finns nå'n mat.

FRU LUND. Man blir aldrig så hungrig, som när man varit på teatern. (Båda ut.)

SCEN 9.

Scenen står ett ögonblick tom. Därefter inträder Burring försiktigt. Han är något omtöcknad.

BURRING (*ensam. Sedan fru Sandberg*). Inte skickade de ner nå'n för att tala om, ifall flickan hade kommit hem. — Å, hvad jag är sömnig. — Och törstig se'n. — Det var sant, jag tog med mig en vichy-flaska i öfverrocksfickan. (*Går ut i entréen, kommer tillbaka med en vichy-flaska, som han under det följande drar upp och dricker.*) — Man borde aldrig dricka punsch under mellanakterna — allra minst efter en stark middag. — Det slår åt hufvu't. — (*Dricker.*) — Det är märkvärdigt, hvad vatten också är godt. — Burring! Burring! Hur är det med dig? — Hvad har du gjort i dag? — Du är en af landets representanter. — Och du har druckit duskål med fru Lund. — Klara har du kallat henne. — Och hon kallade dig för lille Olle. — Alldeles som hustru min.

FRU SANDBERG (*in*). Är brukspatron hemma?

BURRING. Det blef så kallt att stå där ute i snön.

FRU SANDBERG. Och tänk — flickan, som var hemma.

BURRING. Är hon hemma?

FRU SANDBERG. Har inte brukspatron träffat Lotta?

BURRING. Nej, jag har inte sett skymten af Lotta.

FRU SANDBERG. Då kan jag ge mig katten på, att hon har träffat sin gardist. Såg brukspatron där nere —

BURRING. Det minns jag inte. Jo, jag tror verkligen, att det stod en karl vid en gaslykta.

FRU SANDBERG. Den flickan ska få flytta, det lofvar jag. — Vill inte brukspatron ha mat?

BURRING. Nej, tack! Jag är inte hungrig.

FRU SANDBERG. Ja, då får jag tacka så mycket för en angenäm dag och säga godnatt med det-samma. En så'n här dag är nästan för mycket för en gammal människa, godnatt, goda bruks-patron. Godnatt!

BURRING. Godnatt, fru Sandberg. — Hvad gör fru Lund?

FRU SANDBERG (*vänder i dörren*). Hon sitter därute och äter. Godnatt! (*Ut*.)

SCEN 10.

BURRING. Sedan fru LUND. Sedan LOVISA.

BURRING. Den kärleken. Den kärleken! — Tänk, att Lotta skulle träffa gardisten, just när hon händelsevis kom ner för att söka mig! Lilla Olle, sa' hon. Tänk, att han kunde stå där i snön och vänta på henne! — Och hon lät honom vänta — till dess att vi kom hem. — Inte kan man alltid tänka sig, när man ser en gardist, att han står och väntar på en flicka. Jag undrar, hvad Lotta sa', när hon träffade gardisten? — Jag begriper inte, att jag inte kan glömma hustru mins

bref. — Hon sa', att hon beredde mig på en öfverraskning. (*Dricker igen.*) Det är märkvärdigt, hvad vatten också är godt. — Jag kan inte förstå, hvad det skulle vara för en öfverraskning. Jag tycker inte om öfverraskningar. Jag blir ond, bara jag hör talas om öfverraskningar.

FRU LUND (*in*). Nej, se Olle. Har du inte gått och lagt dig än?

BURRING. Jag är inte sömnig, lilla Klara.

FRU LUND. Du gåspade ju så förfärligt på teatern.

BURRING. Ja, det var åt de långa ariorna. Men ett vackert fruntimmer kommer mig alltid att glömma, att jag är sömnig.

FRU LUND (*sätter sig i gungstolen*). Du är en riktigt hygglig gammal gosse.

BURRING. Tycker du det, Klara?

FRU LUND. Hvarför har jag inte träffat dig förr?

BURRING (*för sig*). Hvad menar hon? (*Högt.*) Ja, det skulle ha varit något helt annat.

FRU LUND. Hvad menar du med det?

BURRING. Jag menar — herre gud — det är väl lika bra nu.

FRU LUND. Ack nej. När man har kommit till mogna år —

BURRING. Du, Klara. Du är ju ung som en flicka. — Du kan inte vara fyllda tretti år.

FRU LUND. Ser jag så gammal ut?

BURRING. Gammal? — Du kan inte vara tjugufem — inte tjugu en gång.

FRU LUND. Hjälp mig af med den här handsken!

BURRING. Hjärtans gärna. — Det var en liten vacker hand, det här.

FRU LUND. Det menar du inte.

BURRING. Det är då välsignadt, hvad ni fruntimmer ha långa handskar också.

FRU LUND. Tycker du inte om dem, ska jag skaffa mig andra.

BURRING. De klär dig naturligtvis. Allting klär dig.

FRU LUND. Aj, du gör mig illa.

BURRING (*får loss ena handsken, kysser hennes hand*). Dygdens belöning.

FRU LUND. Den andra också.

BURRING (*kysser handen igen*). Du är så vacker i kväll. (*Buller i Burrings rum.*) Hvad var det?

FRU LUND (*skrattar*). Är du spökrädd?

BURRING. Det är nå'n inne i mitt rum.

FRU LUND. Du är tokig. Hvem skulle vara i ditt rum. (*Burring släpper handsken.*) Hvad stirrar du på?

BURRING. På låset.

FRU LUND. Jag tror, du har blifvit tokig, lilla Olle. (*Man hör tydligt, att låset vrides om.*)

BURRING. Hörde du?

FRU LUND. Ja, jag tror verkligen.

BURRING. Se på handtaget på låset. Det är nerböjdt.

FRU LUND. Det kanske är en tjuf!

BURRING. Se nu rör det sig igen.

FRU LUND (*ger till ett anskri, rusar ut, Burring störtar bakom pianot; i samma ögonblick inträder Lovisa i peignoir och nattmössa*).

LOVISA. Bestämdt var det inte Olles röst, som jag hörde. Och det var ett fruntimmer som skrek. (*Går fram, stannar framför gungstolen. Pantomim. Lovisa stirrar på gungstolen, darrar i alla leder.*) Det var ett förfärligt ställe. (*Går upp mot fonden. I detsamma smyger Burring öfver scenen och försvinner in i Brauns rum. Vid ljudet vänder hon sig om.*) Hvad var det nu igen? Jag är så rädd, så jag vet inte till mig. Olle, Olle, hvar är du? (*Går och ringer.*) Jag tror, det spökar här i huset.

SCEN 11.

FRU SANDBERG. LOVISA.

LOVISA. Är det ni som —

FRU SANDBERG. Ett främmande fruntimmer!
Hvar kommer hon ifrån? Hvem i all världen ger
er lof att tränga er in här midt i natten? (*Rusar
till fru Lunds rum, ropar.*) Fru Lund, kom ut!FRU LUND (*innanför*). Jag törs inte. Det är
bestämdt en tjuf.FRU SANDBERG. Å, herre gud. (*Till Lovisa,
som närmar sig henne.*) Gå er väg, människa. Rör
mig inte. (*Öppnar fru Lunds dörr.*) Fru Lund,
kom ut! —FRU LUND (*ut*). Hon var inne i brukspatrons
rum.

LOVISA. Är det inte fru Sandberg —

FRU SANDBERG. Människan vet, hvad jag heter
också. Vill ni nu vara god och säga mig, hur ni
har kommit hit —LOVISA. Jag begär inte bättre. Jag kommer
för att söka min man, min Olle —

FRU LUND. Hvad säger hon? Hennes Olle!?

SCEN 12.

DE FÖRRA. BURING. BRAUN. Sedan FRU LIND.
BBAUN kommer först. BURING efter honom.LOVISA (*kastar sig om hans hals.*) Olle. (*Hon
svimmar.*)BURING. Är du här? Sansa dig, Lovisa lilla.
(*Till de andra.*) Hjälp mig, för tusan!

FRU SANDBERG. Är det brukspatrons fru?

FRU LUND. Är du gift?

BURING. Jag har firat silfverbröllop. Hjälp
mig i herrans namn! (*Fru Sandberg och Buring
föra ut Lovisa. Fru Lind kommer in.*)

FRU LUND. Han var gift. (*Faller vanmäktig i soffan.*)

BRAUN. Se så, nu svimmar den också.

FRU SANDBERG (*tillbaka*). Jo, det här ska min själ Lotta få betala. (*Ut i entréen.*)

(*Ridd.*)

www.libtool.com.cn

FJÄRDE AKTEN.

Samma dekoration. Morgon.

SCEN 1.

FRU LUND (i resdräkt). FRU SANDBERG. Just som ridån går upp, kommer ett stadsbud från fru Lunds dörr och går ut i entréen med en stor koffert på ryggen. LOTTA går efter honom med en resrem, en hattask o. s. v.

FRU LUND. Ja, jag får väl säga adjö då, fru Sandberg. Jag hade inte tänkt att jag skulle flytta så snart. Men efter den där uppbyggliga scenen i natt —

FRU SANDBERG. Ja, jag rår då sannerligen inte för det.

FRU LUND. Om man håller mat åt inackorderingar, fru Sandberg, och dessa inackorderingar betala ordentligt, så har man också rätt att fordra — litet mera proper behandling.

FRU SANDBERG. Jag tro inte, att frun har kunnat klaga hvarken på mat eller uppassning.

FRU LUND. Å, hvad maten angår, så är väl inte den där kalopsen om lördagarna något att skryta med. Och att en människa ska räcka till att städa åt sju personer, det får man då inte begära. Men det är inte heller därför jag flyttar, det vet fru Sandberg mycket väl.

FRU SANDBERG. Ja, jag rår inte för att den där tokiga frun —

FRU LUND. Jaså, inte det?

FRU SANDBERG. Jag visste ju inte ens att hon fanns i huset.

FRU LUND. Ja, det var just det, som var felet. Man ska hålla så pass mycken ordning i sitt hus, så att man åtminstone vet hvem som bor där, det ska man. Och vid samma bord som den där tokiga frun vill åtminstone inte jag äta, det kan jag tala om.

FRU SANDBERG. Nej, hör nu frun — nu kan det vara nog —

SCEN 2.

DE FÖRRA. FRU LIND.

FRU LUND. Hvad står här på? Ska fru Lund resa?

FRU LUND (*fram mot fru Lind*). Jag ska flytta, fru Lind. Och det var riktigt roligt, att ni kom, så att jag får säga adjö.

FRU LUND. Å, jag ber.

FRU LUND. Jag får tacka så mycket för all vänlighet under den här tiden. Nu när jag är borta, står det er fritt att fullfölja era vackra planer, utan att jag behöfver stå i vägen.

FRU LUND. Jag låter ingen ställa sig i vägen för mig. (*Oskyldigt.*) Far ni tillbaka till Malmö?

FRU LUND. Nej, det gör jag inte, fru Lind. Kanske ni ska fara tillbaka till Helsingborg?

FRU LUND (*lugnt.*) Det är möjligt. Men jag har ju alldeles glömt att tala om för er, att jag har sett er förr och hört ännu mer talas om er.

FRU LUND (*ytterst häpen.*) När då?

FRU LUND (*småleende.*) Å, det var ett par tre år sedan. — Malmö och Helsingborg ligga inte så långt från hvarandra.

FRU LUND (*ger henne en vred blick*). Jag kan

tänka mig, att ni inte försummat att berätta, hvad ni har hört. Adjö, fru Sandberg. — (*Vänder sig till fru Lind.*) Men jag kan ändå säga er en sak, som ni inte vet.

FRU LIND. Det betviflar jag inte.

FRU LUND. Den lilla söta flickan därinne, som ni intresserar er för så lifligt, sof, när jag gick. Och jag ville inte väcka henne. Jag har lagt ett litet paket på hennes nattduksbord. Vill ni säga henne, att det är ett minne af Klara Lund. (*U*).

SCEN 3.

FRU SANDBERG. FRU LIND. Sedan NORDIN.

FRU LIND. Hvad kan det vara för ett paket?

FRU SANDBERG. Ja, det vet jag inte. Men fru Lind känner till henne. Hvarför har inte frun sagt mig det förr?

FRU LIND. Jag tycker inte om att lämna upplysningar om personers forntid.

FRU SANDBERG. Och hon, som alltid talat så illa om frun, som har —

FRU LIND. Det tviflar jag inte på. Men hvad folk säger om mig, är mig en gång för alla likgiltigt.

FRU SANDBERG. Jag ska säga fru Lind, att jag har för princip, att aldrig lägga min näsa i andras affärer. Så länge en person betalar sin inackordring och uppför sig städat och hyggligt, så är jag inte densamma, som frågar efter hvarken det ena eller det andra. Men nu när hon är borta, så kan ni gärna säga mig, hvad ni vet. Kände ni hennes man?

FRU LIND (*småler*). Åja, efter hon är borta, kan jag gärna tillfredsställa er nyfikenhet. Fru Lund är inte någon fru.

FRU SANDBERG. Nej, hvad säger fru Lind?

Och gamla Lund, som hon brukade tala om. — Har han aldrig funnits till?

FRU LIND. Jo, nog har han funnits till. Men aldrig har hon varit gift med honom.

FRU SANDBERG. Och den människan har jag låtit stå här och ~~vanmärka på min mat~~ och upp-passningen här i huset. Jag hoppas, jag träffar henne en gång till här i världen.

FRU LIND. Ja, man träffas alltid. Världen är så liten.

NORDIN (*kommer in*). God morgon!

FRU SANDBERG. Jo, nu ska herr Nordin få höra på snygga historier. Den där fru Lund — hon har flyttat nu gudskelof.

NORDIN. Har fru Lund flyttat?

FRU SANDBERG. Jaha, hon flyttade med anledning af skandalen i natt. Men hade hon stannat, hade hon allt fått flytta för sina egna skandaler, det skulle jag blifvit kvinna för. Men kan herr Nordin tänka sig — ja, det är så man knappt kan tala om 'et (*hviskar*): Hon har aldrig varit gift.

NORDIN. Hvad säger fru Sandberg?

FRU SANDBERG. Jo, så står det till. Fråga fru Lind. Hon känner henne. Och hon har gått här och tegat. Men beror det på mig, ska allt den hemligheten bli känd litet hvarstans. Lita på det. (*Ut i fonden.*)

NORDIN. Det har ni vetat — och ingenting sagt.

FRU LIND. Det var hennes hemlighet.

NORDIN. Ja, men då var hon ju en äfventyrerska.

FRU LIND. Och ni menar, att en erfaren man borde upptäcka dylikt?

NORDIN. Nu ska ni inte vara elak.

FRU LIND (*räcker honom sin hand*). Det var inte min mening. — Hur mår ni i dag?

NORDIN. Jag vet inte riktigt. — Jag är så orolig för farbror.

FRU LIND. För brukspatron?

NORDIN. Ja, naturligtvis. Braun sofver än, så jag har ingenting riktigt fått veta. Men hans fru har ju kommit hem. Och ett rysligt spektakel måtte det ha varit i natt.

FRU LIND. Det behöfver ni inte vara orolig för.

NORDIN. Det var för väl det. Ser ni, det är ju ändå för min skull, som han kommit i den här klämman.

FRU LIND. Det behöfver ni inte tänka på, säger jag er. Men — hur mår ni i dag?

NORDIN. Det vet jag inte heller.

FRU LIND. Känner ni er klokare?

NORDIN. Jag är rädd att ni gör mig alldeles för klok.

FRU LIND. Det är inte farligt med er. Människan behöfver en viss fond af galenskap för att ej alldeles somna bort under livets enformighet. De flesta människor ha fått för litet af den varan. Och det är det, som isynnerhet gör äktenskapen så odrägligt ledsamma. Ni har däremot fått alldeles för mycket. Er blifvande hustru får mer än nog af det som finns kvar.

NORDIN. Jag får aldrig någon hustru.

FRU LIND. Jo, ni är ljus. Har ni redan glömt Louise?

NORDIN. Hon har ju kastat ut min bukett genom fönstret.

FRU LIND. Jaså, det är därför —

NORDIN. Jag har legat vaken och tänkt på det hela natten.

FRU LIND. Hela natten?

NORDIN. Ja, det förstås, jag sof ibland. Men jag hade mycket svårt för att somna.

FRU LIND. Aj, aj, aj! Akta er för de stora orden, har jag sagt. Hvarför ska ni öfverdrifva?

NORDIN. Man kan inte väga hvart enda ord heller.

FRU LIND. Nej. Och man uppfostras så småningom, det är sant. Men hör ni, det är en sak, som oroar mig. — När fru Lund gick, talade hon om, att hon hade lämnat ett paket till Louise. Och hon bad mig säga, att det var till minne af henne.

www.libtool.com.cn

NORDIN. Ja, det är väl ingenting märkvärdigt.

FRU LIND. Nej, inte själfva saken, men att hon bad mig framföra hälsningen. Hennes röst lät så besynnerlig, när hon sade det. Det var skadeglädje i själfva tonen —

NORDIN (*häftigt*). Hvad säger ni?

FRU LIND. Hvarför blir ni så upprörd?

NORDIN. Har ni sett paketet?

FRU LIND. Nej; hvarför frågar ni det? — Vet ni, hvad det är?

NORDIN. Jag vet inte precis. Men jag fruktar något.

FRU LIND. Hvad fruktar ni?

NORDIN. Att det är mina bref.

FRU LIND. Har ni skrivit bref till fru Lund?

NORDIN. Ja, det har jag.

FRU LIND. Har ni skrivit många?

NORDIN. Nej, bara ett par, tre stycken.

FRU LIND. Ni bo på samma ställe, träffas dagligen. Och ändå skrifver ni bref. Det är omöjligt. Hvad skref ni då?

NORDIN. Jag skref, att jag älskade henne, och —

FRU LIND. Vanvettigt?

NORDIN. Ja — och att vi skulle träffas här i salongen om aftnarna —

FRU LIND. Och det skref ni — till fru Lund?

NORDIN. Ja —

FRU LIND. Och när jag gör mig besvär att moralisera er och lära er bättre seder, så talar ni inte om det.

NORDIN. Jag tyckte, det var så dumt.

FRU LIND. Ja, det har ni så innerligt rätt i.

— Vet ni, ni är nästan värre, än jag hade trott. Jag trodde, att jag nu ändtligen hade hjälpt er tillräckligt. Och just då får jag veta, att det hela är mer inveckladt än någonsin. Ni har då en förmåga att trassla in er som är makalös. — Att skriva till fru Lund! Om det åtminstone varit till mig! Jag skulle ha bränt brefven i tysthet.

NORDIN. Fröken Torell har ju i alla fall kastat bort buketten!

FRU LIND. Ni är ohjälplig. Och ändå ska jag försöka hjälpa er en gång till. Men det är sista gången. Kom ihåg det. (*Vill gå.*)

NORDIN. Hvart ska ni gå?

FRU LIND. In till Louise, naturligtvis.

NORDIN. Hvad ska ni säga henne?

FRU LIND. Det blir min sak. (*Går.*)

SCEN 4.

NORDIN. Sedan LOVISA.

NORDIN (*går, orolig, ett slag på golfvet, sätter sig och tar en tidning, som han håller framför sig, utan att läsa den.*)

LOVISA (*in*).

NORDIN (*reser sig upp, bugar*). God morgon, tant!

LOVISA. God dag du. — Det var bra att jag träffade dig ensam. — Det är ett nått inackorderingsställe, du har skaffat min man.

NORDIN. Inte kan jag hjälpa —

LOVISA. Nej, det kan du inte. För du har inte bättre förstånd. — Men nog är det slut med besöken nere på Herrsättra, det kan jag säga dig.

NORDIN. Ja, tant må tro om mig, hvad tant vill. Men jag säger ändå, som sanningen är, att farbror är oskyldig.

LOVISA. Det är ingen som har frågat dig, din slarfver.

NORDIN. Ja, det kan tant ha rätt i, att jag är. Men jag håller på att bli en annan människa, det kanske tant inte vet.

LOVISA. Nej, det vet jag verkligen inte.

NORDIN. Ja, men så är det i alla fall. Och den här gången vill jag åtminstone inte, att en annan ska bli lidande för min skull.

LOVISA. Hvem är det, som blir lidande? Det vet jag inte om.

NORDIN. Tant behöfver inte förstålla sig för min skull. — Men jag vill bara säga tant, att det var jag, som var kär i fru Lund.

LOVISA. Ja, det kan jag tro dig om. Hvem skulle annars kunna vara så tokig?

NORDIN. Inte farbror åtminstone. Det vet jag mycket väl. Det var bara för min skull, som han gick och gjorde sig till för fru Lund.

LOVISA. Hvad säger du! Min Olle?

NORDIN. Han ville rädda mig, och det var vackert gjordt af honom.

LOVISA (*behärskar sig*). Ja, det var mycket vackert. Nå, hvad gjorde han mer?

NORDIN. Han bjöd henne på teatrar och supéer och skickade henne blommor och allt möjligt. Det har kostat honom mycket pengar.

LOVISA. Det kan jag tänka mig.

NORDIN. Men det brydde han sig inte om.

LOVISA. Nej, nej! — Var det därför, han tog af sig ringen också?

NORDIN. Det vet jag inte om. Men har han tagit af sig ringen, så var det därför. Det ansvarar jag för.

LOVISA. Han ansvarar också. — Tänka sig, min Olle. — Men det är bra, att jag har reda på det här. Jag är glad öfver att jag känner till sanningen i hela dess vidd. Du har gjort mig en riktig tjänst.

NORDIN. Det vet jag mycket väl. Och det var ju, hvad jag ville.

LOVISA (*med gråten i halsen.*) Kan du svära på det här inför rätten också?

NORDIN. Ja, visst kan jag det.

LOVISA. Är det riktigt säkert?

NORDIN. Jag, som är jurist, måtte väl ha reda på edens betydelse.

LOVISA (*ser på honom.*) Du! Jurist! Ja, det är så sant det.

SCEN 5.

I detsamma kommer BURRING in, slapp efter den oroliga natten och gårdagens rummel. DE FÖRRA.

LOVISA (*med gråt i stämman.*) Olle! (*Byter tvärt om.*) Du kommer just lagom.

BURRING. Är det något mer, Lovisa lilla?

LOVISA. Jo, det är mycket mer, Olle. — Det ska bli mig en sann glädje att få konfrontera herrarna med hvarandra.

NORDIN. Hvad menar tant?

BURRING. Kan du inte vänta med det tills jag får äta frukost? — Jag är så förfärligt hungrig.

LOVISA. Olle — jag förbehåller mig. — Hör på nu, Olle! För jag vill veta sanningen. Har du gått och gjort dig till för den där fru Lund?

BURRING. Det har jag ju sagt dig, Lovisa lilla. Jag har varit upptagen från morgon till kväll och knappt haft tid att vara hemma vid målena.

NORDIN (*vill tala.*)

LOVISA (*till Nordin.*) Det är jag, som talar. (*Till Burring.*) Och du har aldrig bjudit henne på teaterbiljetter?

BURRING. Det har jag ju sagt dig Lovisa, aldrig förrän i går kväll.

NORDIN (*vill tala.*)

LOVISA (*till Nordin.*) Ursäkta mig! (*Till Bur-*

ring.) Och du har aldrig bjudit henne på supéer eller skickat henne blommor?

BURRING. Bara i går — en enda liten middag, det har jag ju sagt dig hundra gånger.

LOVISA. Nå, då tycks saken vara klar. Jaså, du vill föra mig bakom ljuset också. Du bedrager din lagligen vigda maka med tvetydiga damer, och du vill fortfarande bedraga henne. — I tjugusju år har jag lefvat tillsammans med en så'n karl, och nu först har jag fått veta sanningen. — Jaså, det är dina bedrifter i riksdagen. Det är det, som menas med dina välsignade kombinationer och grupperingar, som du alltid brukar tala om. Här står sannolikt en af dina vårda stallbröder. Han har berättat mig alltsammans, supéerna, teaterbiljetterna, blommorna, historien med ringen.

BURRING. Olycksfågel, hvad har du gjort?

NORDIN. Jag sa', att det var för min skull, för att öfvertyga mig —

LOVISA. Och det inbillar han sig, att jag skall tro.

BURRING. Hvem har talat om det för dig?

NORDIN. Det har fru Lind.

LOVISA. Jaså, hon är också med i komplotten?

SCEN 6.

DE FÖRRA. FRU LIND.

LOVISA. Här kommer ett vittne till.

FRU LIND. Ett vittne?

BURRING. Ja, men Lovisa lilla.

LOVISA. Tala inte till mig. Herr Nordin har berättat mig alltsammans. Jag vet hela sanningen.

FRU LIND. Hvad har ni sagt?

NORDIN. Jag har bara sagt, att det var för min skull. (*Till fru Lind.*) Har ni brefvena?

FRU LIND (*tillbaka*). Dem har jag i fickan. (*Högt*.) Jag förstår inte ett ord af detta.

LOVISA. Det behöfs inte heller. Det är nog, att jag förstår det själf. Och nu tänker jag också handla därefter. (*Går.*)

www.libtool.com.cn

SCEN 7.

DE FÖRRA. Utom LOVISA.

FRU LIND. Hvad vill det här säga? (*Till Burring, som förtviflad går mot entréen.*) Hvart tänker ni gå?

BURRING. Jag är så hungrig. Jag får lof att äta frukost.

FRU LIND. Vänta litet! Hvad är det, herr Nordin nu har gått och gjort för dumheter igen?

NORDIN. Jag sa' bara, som sanningen var, att det var för min skull.

BURRING. Hvem har bedt dig säga, som sanningen var? Hvad skulle hon med sanningen till? — När jag hela natten har hållit på med att öfvertyga henne om, att det inte var nå'nting alls.

NORDIN. Hur skulle jag veta det?

BURRING. Hvem har bedt dig lägga din näsa i mina affärer?

NORDIN. När jag mötte tant, så ville jag förklara situationen i går afton. Jag ville hjälpa farbror till rätta —

BURRING. Jo, det var en skön hjälp.

NORDIN. När farbror hade ådragit sig allt det här obehaget, bara för att hjälpa mig.

FRU LIND. — så ville ni naturligtvis i er tur hjälpa honom.

NORDIN. Ja, det är klart.

FRU LIND. Det är en riktig hjälpsamhetsmani, som grasserar här i huset.

BURRING. Man ska aldrig lägga sig i andras affärer.

NORDIN. Ja, säg det till fru Lind.

FRU LIND. Det är en stor skillnad, hur man bär sig åt, herr Nordin. Kom ihåg det. Och ifall man har rätt att lägga sig i andras affärer eller inte, det beror uteslutande på, hvad man uträttar.

BURRING. Ja, att jag ångrar mig, det är då säkert.

NORDIN. Ja, inte kunde jag veta —

FRU LIND. Nej, ni vet ingenting. Gå in till er och bed herr Braun skynda sig. Han är alltid så långsam om mornarna.

NORDIN. Braun?

FRU LIND. Gör, som jag har sagt. (*Nordin går in i Brauns rum.*) Nu ska inte brukspatron vara orolig.

BURRING. Det är slut med mig. Tänk en så'n skandal. Jag får draga mig tillbaka från det offentliga lifvet.

FRU LIND. Så illa ska vi inte tro.

BURRING. Ni känner inte hustru min. — Hon har beundrat mig för mycket! Nu tror hon mig aldrig. — Jag blir en ny Parnell, en ny Charles Dilke.

FRU LIND. Å, gud bevara oss.

BURRING. Fosterlandet kommer att i mig förlora en man, som aldrig —

FRU LIND. Tänk nu inte på fosterlandet, utan gå ut och ät frukost. Le dejeuner porte conseil.

BURRING. Ja, jag är rasande hungrig.

FRU LIND. Det är rätt. (*Går*)

SCEN 8.

BURRING. LOTTA.

BURRING (*går mot fonden*).

LOTTA (*in, gråtande*). Hör nu, brukspatron.

BURRING. Ja, hvad är det?

LOTTA. Det är brukspatron, som har gått

och sagt, att jag var ute i går kväll med en gardist.

BURRING. Har jag? Det kan jag inte komma ihåg.

LOTTA. Ja, och nu ska jag flytta, och frun säger, att jag får inte något betyg. Men det är en evig osanning. För jag vände bara om knuten nere på gatan och tittade efter brukspatron. Och inte kunde jag hjälpa, att Anderson kom i detsamma.

BURRING. Hvad angår det här mig?

LOTTA. Jag tycker, att en bättre person skulle hålla sig för god att sprida ut osanningar om en fattig stackare —

BURRING. Hvem har sagt det?

LOTTA. Det har min fru sagt. — och jag mötte för resten inte Anderson. — För den otäcka karln kom med en annan flicka under armen. — Och jag slog upp med honom midt på gatan, det gjorde jag. Och nu vill jag veta, om det är rätt —

BURRING. Låt bli mig! Låt mig vara i fred! Vi är olyckskamrater. Jag har också fått afsked, ska jag säga henne. Jag ska också flytta. Men först ska jag äta frukost. (*Ut i fonden.*)

SCEN 9.

LOTTA. LOVISA (i hatt och kappa).

LOTTA. Alla människor måste ska flytta härifrån i dag.

LOVISA. Hvad står du och gråter för?

LOTTA. Jo, frun har sagt, att jag ska flytta. Och det är för brukspatrons skull —

LOVISA. Hvad säger du?

LOTTA. Det är för brukspatrons skull, säger jag. Och jag har nyss talt vid honom.

LOVISA. Har du talt vid honom? Nå, hvad sa' han?

LOTTA. Han nekade förstås och sa', att det kom han inte ihåg.

LOVISA. Å, de karlarna. Hvad sa' han mer?

LOTTA. Och så sa' han, att det inte angick honom.

LOVISA. Det är ohyggligt.

LOTTA. Och att han ville vara i fred, för att han skulle få äta frukost.

LOVISA. Och med en sådan man har jag firat silfverbröllop. Men gråt inte du, jag ska hjälpa dig.

LOTTA. Tack, söta goda frun!

LOVISA. Jag ska skaffa dig rättvisa.

LOTTA. Gud välsigne frun.

LOVISA. Både dig och mig! Lita på det! (*Ut i fonden.*)

SCEN 10.

LOTTA. FRU LIND (in).

FRU LIND. Vill Lotta gå in och hjälpa mig med att låsa igen min kappsäck?

LOTTA. Ska frun också flytta?

FRU LIND. Säg inte ett ord åt nå'n människa. Hör du det?

LOTTA. Ja, snälla frun, det måtte inte bli många, som stannar.

FRU LIND. Inte det?

LOTTA. Nej — fru Lund har flyttat. Frun ska flytta. Och brukspatron kommer nog inte att stanna länge han heller.

FRU LIND. Hur vet du det?

LOTTA. Jo, brukspatrons fru kom ut nyss och hon sa' så mycket, så inte tror jag, hon tänker stanna här.

FRU LIND. Hvad sa' hon då?

LOTTA. Hon var beskedlig och snäll och sa', att hon skulle skaffa mig rättvisa.

FRU LIND. Hvad i all världen menade hon med det?

LOTTA. Jo, jag sa', som sanningen var, att det var brukspatrons fel, att jag skulle få flytta —

FRU LIND. Är du tokig?

LOTTA. Det var ju brukspatron, som gick och skvallrade på mig i går afton, vet jag.

FRU LIND. Och då sa' du, att det var för brukspatrons skull, som du skulle bort?

LOTTA. Ja, det var rena sanningen —

FRU LIND. Hvad sa' fru Burring?

LOTTA. Hon sa', att hon skulle skaffa mig rättvisa. Och sig med, sa' hon. Och så gick hon. —

FRU LIND. Gå du in och läs igen kappsäcken och städa i mitt rum.

LOTTA. Inte ska frun vara ond på mig —

FRU LIND. Det är jag inte. Gå med dig nu —
(Lotta ut.) Jo, nu har den också gått och sagt sanningen. Just som om man kunde uträtta något godt med det.

SCEN 11.

FRU LIND. Burring (från fonden).

FRU LIND. Nå, har brukspatron nu fått frukost?

Burring. Ja, jag tackar. —

FRU LIND. Nå, är ni inte lugnare nu då?

Burring. Mättare är jag. Men lugnare är jag verkligen inte. —

FRU LIND. Fru Burring lär ha gått ut.

Burring. Nu. Medan jag åt. (Öppnar dörren.)
Ja, verkligen. Då vet jag också, hvart hon har gått.

FRU LIND. Hvart då?

Burring. Till en advokat. Det sa' hon i morse, att hon skulle göra. Och hon håller ord.

FRU LIND. Ja, men hon kan inte hinna att arrangera skilsmässan före middagen. Och när hon kommer hem, kan brukspatron själf öfvertyga henne.

BURRING. Hon kan inte öfvertygas. Hon säger själf, att hon alltid har rätt.

FRU LIND. Ja, men om brukspatron hade fakta.

BURRING. Det bryr hon sig inte om. Hon vill ha rätt ändå. www.libtool.com.cn

FRU LIND. Å, nu ser ni saken alldeles för mörkt. (*Tar upp ett paket ur fickan.*) Här ger jag er nu räddningsplankan.

BURRING. Hvad är det?

FRU LIND. Det är kärleksbref från herr Nordin till fru Lund.

BURRING. Hvad ska jag med dem?

FRU LIND. Er hustru tror ju inte, att ni egentligen har kurtiserat fru Lund för att öppna ögonen på unge Nordin. —

BURRING. Nej, jag har ju själf —

FRU LIND. Sagt osanning hela natten. Ja, jag vet det. Ibland är det bra att tala sanning, och ibland är det inte bra. Det är det kuriösa i saken. Men jag tror ändå, att de här brefven skola upplysa fru Burring om sammanhanget. De äro ganska talande.

BURRING. Ni är visst ett utomordentligt förståndigt fruntimmer, fru Lind, och ovanligt vänlig och hygglig på alla sätt —

FRU LIND. Å, det vet jag visst.

BURRING. Men jag förstår ändå inte —

FRU LIND. Att jag intresserar mig för att hjälpa er? —

BURRING. Ja, ni ska ju själf skiljas från er man —

FRU LIND. Nå, än se'n?

BURRING. Och jag trodde, att ni emanciperade fruntimmer —

FRU LIND. Jaså. Ni tror, att vi emanciperade fruntimmer ha en viss böjelse för att arrangera skilsmässor, alldeles som den mera — hvad ska

jag säga? — alldagliga typen anstränger sig för att öka antalet äktenskap —

BURRING. Ja, något i den stilen åtminstone —

FRU LIND. Det har ni rasande rätt i, herr brukspatron. Men till den sorten hör inte jag. Jag är emanciperad på mitt lilla särskilda sätt. Hvarför jag vill hjälpa er, det säger jag inte. Det är min hemlighet. Och jag ber er bara: Visa dessa bref endast för er fru. Och tala ej om, att ni fått dem af mig.

BURRING. Hvad ska jag då säga?

FRU LIND. Att ni genom de mest illistiga kombinationer lyckats afnarra fru Lund dessa bref.

BURRING (*står ett ögonblick häpen*). Ni är född till politiker, fru Lind. — Om jag hade funderat ett år, skulle jag inte ha kunnat finna på något bättre. (*Stoppas in brefven, knäpper rocken.*) Nu kan hustru min komma när hon vill. (*Kysser fru Linds hand.*) Och blir det frågan om kvinnans rösträtt i Kammarne (*kysser fru Linds hand*) —

FRU LIND. Så tänker ni föra kvinnornas talan? För min skull?

BURRING. Ja, för er skull. — Men jag ska hitta på ett undantag för hustru mins räkning.

SCEN 12.

DE FÖRRA. BRAUN och NORDIN.

BRAUN. God morgon. Fru Lind ville tala vid mig? —

BURRING. Jag ville också tala vid dig, min gosse.

BRAUN. Ja, snälla farbror, jag är mycket ledsen —

BURRING. Du är ledsen, ja. Hvad tror du det hjälper? Hvem är det, som har bragt mig i denna ohyggliga klämma? —

BRAUN. Ja, men —

BURRING. Inga men. Är det du, eller är det inte du? Jag kommer i all oskuld direkt från landet och begär inte bättre än att få lefva i fred och votera, och så vecklar du in mig i den värsta intrig — alltsammans bara för att hjälpa den där göken. (*Pekar på Nordin*.)

NORDIN. Ja, det är just, hvad jag har sagt hela morgonen.

BRAUN. Nu kommer han också.

NORDIN. Jag måtte väl ha rättighet att tala. Du har alltid gått och varit öfverlägsen mot mig och sagt, att jag inte kunde reda mig i världen. — Men när du själf börjar på att lägga dig i mina affärer, hur går det då?

BURRING. Kan du försona mig med min hustru, kanske?

NORDIN. Kan du öfvertyga henne, hur allt det här hänger ihop?

BURRING. Kan du så mycket som få henne att höra på, hvad du säger?

NORDIN. Det går lätt att ställa till missförstånd. Men att få dem lösta!!

BURRING (*till Nordin*). Det ska du säga! Du, som har gjort det värsta af allihop.

BRAUN. Ja, jag vet, att jag har misslyckats. Jag är förtviflad, att allt detta har händt. (*Till Nordin.*) Men det skedde i bästa afsikt. Du vet mycket väl, att det var för din skull.

NORDIN. Du vill kanske, att jag ska komma och tacka dig?

BURRING. Kanske du vill, att jag också ska visa min erkänsla, för att du hållit på att skaffa mig en skilsmässa på halsen. Nu reder jag mig själf, kan jag tala om. Och när hustru min kommer hem, har jag medel att öfverbevisa henne. (*Går ut.*)

SCEN 13.

DE FÖRRA. Utom BURRING.

BRAUN. Det är svårt att försvara sig när man inte får säga ett ord. (*Till fru Lind.*) Hvarför säger ni ingenting?

FRU LIND. Man bör aldrig lägga sten på börd.

NORDIN. Det är rätt. Det skulle inte jag heller, men —

BRAUN (*till fru Lind*). Ni vet mycket väl, att det var ert fel. Hade ni inte förvridit hufvudet på den här ynglingen —

NORDIN. Nej, hör nu, jag undanber mig.

BRAUN. Då hade alltsammans varit klappadt och klart.

FRU LIND. Nej, herr Braun, så hänger det inte ihop. — Ni har inte förstått valören af era kort. Ni satt med trumfäss på hand. Och ni förblandade ässet med en vanlig hacka. Det var hela felet.

BRAUN. Jag förstår inte —

FRU LIND. Nej, det är er ursäkt, att ni inte förstår. Trumfäss, det var jag. — Om vi nuskulle äta frukost? Den har visst ätits i skilda partier denna morgon.

BRAUN. Försoningsfrukost, menar ni. (*Bjuder henne armen.*) Kan ni säga mig när jag kastade bort trumfäss?

FRU LIND (*i det de gå*). Ni skall få se det — om en liten stund. (*Båda ut i fonden.*)

SCEN 14.

NORDIN. LOUISE kommer i detsamma in. När NORDIN ser henne, stannar han.

LOUISE (*fram emot honom*). God morgon, herr Nordin.

NORDIN. God morgon.

LOUISE. Jag kommer så sent, för att jag kunde inte slita mig ifrån era blommor.

NORDIN. Hvad säger ni?

LOUISE. Jag tänker måla dem. De stora, gula rosorna. www.libtool.com.cn

NORDIN. Har ni inte — (*Fru Lind lyssnar i fonden. Försvinner igen.*)

LOUISE. Hvad för slag.

NORDIN. Har ni inte kastat ut dem genom fönstret?

LOUISE. Hvem har sagt det?

NORDIN. Jag trodde det. — Jag kunde aldrig tänka —

LOUISE. Hvad kan ni inte tänka?

NORDIN. Att ni ville gömma blommor, som ni fått af mig.

LOUISE. Å!

NORDIN. Är det möjligt, fröken? Jag är inte värd det, det vet jag. Men jag har varit så olycklig, jag har varit blind, jag har varit som förtrollad, och nu har jag vaknat upp. Jag är inte samma människa som förr —

LOUISE. Jo det ska ni alltid vara.

(*Fru Lind syns igen. Vinkar utåt. Braun kommer.*)

NORDIN. Jag ska vara allt, hvad ni vill. Ni har behållit mina blommor. Ni vet inte, hvad ni har gjort mig lycklig. Jag begriper inte, hvarför fru Lind — det är detsamma. Jag älskar er, fröken. Men jag älskar er inte vanvettigt.

LOUISE. Gör ni inte?

NORDIN. Nej, det är mycket bättre än så. Jag ska alltid älska er. Louise — kan ni — kan du —

LOUISE (*räcker honom händerna*). Om jag kan — (*Omfamning.*)

SCEN 15.

DE FÖRRA. FRU LIND. BRAUN. Sedan LOVISA.

FRU LIND. Ser ni nu, att ni inte förstod att värdera trumfäss?

BRAUN (*gör en häpen gest*).

FRU LIND. Ni misstrodde för mycket. Ni var alldeles för skarpsinnig.

BRAUN (*kysser hennes hand*). Jag ber er tusen gånger om förlåtelse.

LOUISE (*får se dem, faller fru Lind om halsen*).
Eva!

FRU LIND. Lilla kära barn!

BRAUN. Nå, det här slutade då briljant. (*Skakar Nordins hand*.) Medgif, att det var utan din förtjänst eller värdighet.

NORDIN. Ja, det vet gud, att jag erkänner. (*Tar fru Lind af sides*.) Men hvarför sa'ni, att hon hade kastat bort buketten?

FRU LIND. Det var bara för att pina er litet. Det gjorde er godt.

NORDIN. Ja, men paketet, brefven —

FRU LIND. Dem har jag tagit vara på.

NORDIN. Men hur bar ni er åt?

FRU LIND. Hon sof. Och jag stal dem. Det är mycket enkelt. (*In*.)

LOVISA (*från fonden*). Hvad försiggår här?

NORDIN (*presenterar*). Jo, snälla tant, jag har nyss förlofvat mig. Tillåt mig presentera min fästmo.

LOVISA. Jag kan inte gratulera en gång. — Och för en timme se'n sa' du till mig — Ja, jag vill inte säga, hvad du sa' en gång.

SCEN 16.

DE FÖRRA. BURRING. Sedan LOTTA. Sedan FRU SANDBERG.

www.libtool.com.cn

LOVISA. Han är förlofvad. Och du som gick och sa' —

BURRING. Hvad nu? Är han förlofvad?

LOVISA. Att det var för hans skull —

BURRING. Här har jag beviset.

LOVISA. Hvilket bevis? Det skulle roa mig att se —

BURRING. Jag hade tänkt att visa dig det i enrum. Men efter du själf vill det. — Här! Läs! (*Lämnar brevet*.)

LOVISA (*tar upp brevet*). Hvad är det här?

BURRING. Med en fintlighet, som endast utmärker — hm, en politiker, har jag tillnarrat mig dessa bref. — Jag ville icke visa dem först, emedan jag ogärna förräder en vän. Hvar har du varit, Lovisa?

LOVISA. Jag har sökt en advokat. — Men han var inte hemma.

BURRING. Det var din lycka. Nå, hvad säger du nu?

LOVISA (*drar Burring ned mot dörren*). Jag skulle tro dig, om det inte vore något mer.

LOTTA (*ämnar gå ut*).

LOVISA. Stanna!

BURRING. Hvad nu då?

LOVISA. Säg om, hvad du sa' nyss.

LOTTA. Jag sa', att brukspatron hade skvallrat på mig, och att jag därför skulle ur huset. Det sa' jag, och det står jag vid. (*Ut i fonden*.)

LOVISA (*alldeles handfallen*).

BURRING. Bed mig om förlåtelse, Lovisa.

LOVISA. Det är vackert så, att jag är tvungen att förlåta dig.

7. — *Andras affärer.*

FRU LIND (*kommer in i hatt och kappa*). Ja, mitt herrskap. Nu är det min tur att säga adjö. (*Allmän uppståndelse.*)

FRU SANDBERG (*från fonden*). Ska fru Lind flytta? På det här sättet får jag gå här som en annan enstöring. www.libtool.com.cn

BRAUN. Reser ni?

LOUISE (*klappar händerna*). Jag vet, jag vet.

NORDIN. Vet du?

FRU LIND. Var lugn, fru Sandberg. Jag får finna mig i att betala för hela månaden. Men jag har stämt möte med min man. (*Allmän öfverraskning.*) Han har kommit för en timme sedan. (*Till Burring.*) Jag skiljer mig inte. Min man och jag ha försonat oss per telegraf. Jag fick det afgörande telegrammet just i går. Och jag måste skynda mig. Ty jag fruktar att han just nu är litet otålig.

NORDIN. Och ändå har ni haft tid —

FRU LIND. Med andras affärer, menar ni. Ja, jag tordes inte lämna er ensamma, förrän allting var klart. Herr Burring sa' nyss, att man aldrig ska lägga sig i andras affärer.

BURRING. Jag visste inte då —

FRU LIND. Hvad ni vet nu? Nej, det gör man aldrig — Jag ska förändra den satsen.

BRAUN. När man lägger sig i andras affärer, ska man sköta dem med förstånd, vill ni säga.

FRU LIND. Jag tycker åtminstone ni kunde låtit mig få säga det själf.

(*Ridå.*)

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

